

חטאיו של הקדוש

רב-מכר עולמי.

קללה

ל' ג'י'י' שן

סופרת רבי המכר שכבשו את המקום ה-1# באמזון

ל. ג'י.י. שן

קללה

מאנגלית: מונה גודאר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

ל' ג'יי. שן
קללה

L. J. Shen
BANE

Copyright © 2018 Bane by L. J. Shen
Published by arrangement with Brower Literary & Management
All Rights Reserved

Hebrew Language Copyright
© 2020 Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.

כל הזכויות שמורות
זכויות בעברית
© תש"פ 2020 כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ

מהדורה חדשה

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או אמצעי אלקטרוני, אופטי או מכני או אחר כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

נדפס בישראל 2023

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמץ, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2023

מסת"ב 978-965-7831-20-5 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

רשימת השמעה

- "Can You Feel My Heart" — Give Me the Horizon
- "If You Can't Hang" — Sleeping with Sirens
- "Time to Dance" — Panic! At the Disco
- "Roadgame" — Kravinsky
- "Iris" — Goo Goo Dolls
- "Bite My Tongue" — Meet Me at Six
- "My Own Summer" — Deftones
- "Famous Last Words" — My Chemical Romance
- "Hideaway" — Kyko

ספוילר: הנסיכה באגדה הזאת מצילה את עצמה.

לטיחואנה טרנר ולאיימי האלטר

אומרים ששני פתיתי שלג לעולם לא יהיו דומים זה לזה. כל פתית שלג יפה ומהפנט בצורתו הייחודית. הם מסמלים את הטוהר. אבל כל פתית שלג שהתמזל מזלו לנחות על הקרקע יוכתם באבק. פתיתי שלג מלמדים אותנו שאם אתה חי די זמן, לבסוף תתלכלך. אבל גם הכתמים שלך לא יפגמו ביופיך.

פתח דבר

פּיּוּן

אז.

שקרן.

נוכל.

גנב שאין לו אלוהים.

המוניטין שלי היה גל גדול שרכבתי עליו, כזה שבלע את כולם סביבי, והטביע כל ניסיון להתעסק עם מה ששלי.

הייתי ידוע כמסטול, אבל העוצמה היתה הסם היחיד האמיתי שבחרתי. לכסף לא היתה שום משמעות. הוא היה מוחשי, ולפיכך היה קל לאבד אותו. אתם מבינים, בשבילי אנשים הם משחק. כזה שתמיד ידעתי איך לנצח בו.

להזיז את החיילים ימינה או שמאלה.

להחליף את המלכה כשצריך.

לשמור על המלך בכל רגע ורגע.

מעולם לא איבדתי פוקוס, מעולם לא נרתעתי, ומעולם לא קינאתי.

אז, תארו לעצמכם מה רבה היתה הפתעתי כשמצאתי את עצמי

עושה את כל שלושת אלה.

היתה זו סירנה עם שיער שחור פחם ששרדה אותי מהרכיבה על

הגל הכי גדול שראיתי באותו קיץ. מתשומת הלב היקרה שלי. גזלה ממני את האוויר, לעזאזל.

היא החליקה מתוך האוקיינוס אל החוף כמו לילה שיורד פתאום.

השתופפתי מטה, רוכב על הגלשן שלי, בוהה בטיפשות.

אדי ובק נעצרו לידי, צפים על הגלשנים שלהם מסביבי.

"היא תפוסה על ידי אמרי וולאס, "הזהירה אדי. גנב.

"זאת יצירת המופת הכי לוחטת בעיר, " ציחקק בק. נוכל.

"מה שיותר חשוב, היא יוצאת רק עם מנוולים עשירים. " שקרן.

היה לי כל מה שצריך כדי למשוך אותה אלי.

הגוף שלה היה כמו חלקת שלג צחורה. לבן, חלק, כאילו השמש

בהקה דרכה, מבלי לשקוע לעולם על עורה. עורה קרא תיגר על

הטבע, וישבנה קרא תיגר על השפיות שלי, אבל אלה היו המילים על

גבה שגרמו להיגיון שלי להתמרד.

לא היו אלה הקימורים שלה, או הדרך שבה היא נייענעה את ירכיה

כמו תפוח מתנדרנד, רעיל, שהצית את תגובתי אליה.

זה היה הקעקוע שבו הבחנתי כשהיא שחתה קרוב אלי קודם לכן,

המילים קולחות על עורפה ועל גבה בחץ ישר.

כל חיי נועדו לפגישה הזאת איתך.

פושקין.

הכרתי רק אדם אחד שהשתגע על המשורר הרוסי, וכמו אלכסנדר

המפורסם, הוא היה כרגע עמוק באדמה.

חברי התחילו לגלוש בחזרה לחוף. אני לא יכולתי לזוז. כאילו

הביצים שלי שקלו עשרה טון. לא האמנתי באהבה ממבט ראשון.

תשוקה, אולי, אבל אפילו זאת לא היתה המילה שחיפשתי. לא.

הבחורה הזו סיקנה אותי, לעזאזל.

"איך קוראים לה?" תפסתי את קרסולו של בק, ומשכתי אותו

לעברי. אדי הפסיקה לדרוש והסתכלה לאחור, מבטה מתרוצץ בינינו.

"זה לא משנה, אחי."

"איך. קוראים. לה?" אמרתי שוב מבעד לשיניים חשוקות.
"אחי, כאילו, היא ממש צעירה."
"אני לא אחזור על השאלה בפעם השלישית."
גרוננו של בק ניתר כשבלע את רוקו. הוא ידע היטב שאני לא
מתבדח. אם היא בגירה – זה סגור.
"ג'ס קארטר."
ג'ס קארטר עמדה להיות שלי עוד לפני שהיא הכירה אותי.
עוד לפני שאני הכרתי אותה.
עוד לפני שהחיים שלה התהפכו על פיהם והגורל שלה שיכתב את
עצמו מחדש בדמה.
אז זאת היתה האמת שאפילו התחת השקרן שלי לא הסכים להודות
בה בהמשך הסיפור שלנו – רציתי אותה לפני.
לפני שהיא הפכה לעסק.
לפני שהאמת כלאה אותה בפנים.
לפני שהסודות גלשו החוצה.
יותר לא גלשתי באותו יום.
הגלשן שלי נשבר.
הייתי צריך לדעת שזה סימן מבשר רעות.
הלב שלי עמד להיות הדבר הבא בתור להישבר.
ובשביל פרגית קטנה כמוה, היא עשתה חתיכת עבודה בלהשמיד
אותו.

ג'ו

אז.

הירח היה מלא בלילה ההוא.
זה היה מעורר גיחוך, אם לא דביק לגמרי. איזו קלישאה מטורפת,

הא? ירח שמן, מלא, לבן כרוח רפאים, נוצץ בניצחון, בוחק מעל הלילה שגילף את הגורל שלי, את הזהות שלי, את הבטן שלי, בחתכים עמוקים ובורקים.

בהיתי בו, כל כך שלו ורגוע. דברים יפים הם לא פעם חסרי תועלת. אל תעמוד שם סתם. קרא למשטרה. קרא לאמבולנס. תציל אותי. תהיתי אם אני הולכת למות. ואם כן, כמה זמן ייקח עד שפאם תבחין בהיעדרותי? כמה זמן יעבור עד שדארן יבטיח לה שתמיד הייתי מתוסבכת? "מס'וקה", הוא היה מנחם אותי במבטא המעוות שלו, "אבל מתוסבכת." כמה זמן יעבור עד שהיא תסכים איתו? כמה זמן יעבור עד שהקייטקט על המצבה של אבא יימס תחת השמש המייסרת?

"כמה חבל. כזאת ילדה טובה," הם יתאבלו. אין כמו מוות של נערה מתבגרת לגרום לכל הקהילה להתקבץ יחד. בייחוד בעיירה טודוס סנטוס, שבה טרגדיות התרחשו רק בעיתונים ובסי-אן-אן. הו, כן, זה ייתן להם משהו לדבר עליו. מעשייה אסורה ועסיסית על נפילתה של הנערה שבכותרות.

ההכרה חילחלה לתוכי כמו ברז מטפטף. אמרי, הנרי ונולן אפילו לא יחטפו סטירה על כף ידם. עבודות שירות? בחלומות שלי. לי נועדה המבוכה הציבורית, המבטים הזועפים וההזמנות המבוטלות לאירועי הקאנטרי-קלאב. הייתי האאוטסיידרית. בת התמותה הטיפשה שהתערבבה עם בני המלוכה כחולי הדם של טודוס סנטוס.

הם יתחמקו מזה, אני ידעתי. הם ילכו לקולג' וילכו למסיבות. הם יסיימו את הלימודים ויעיפו את הכובעים המטומטמים שלהם באוויר. הם יתחתנו, והם יביאו לעולם ילדים, וילכו לפגישות מחזור, ויצאו לטיולי סקי עם החברים שלהם. והם יחיו. אלוהים, הם יחיו. הטריפה אותי המחשבה שהירושה שלהם והכסף שלהם יקנו להם דרך מילוט מהצדק. כי ידעתי, שגם אם מישו יטרח לגרד אותי מהדרך עם או בלי דופק הלילה, אני מתה. מתה בכל המקומות שהיו חשובים.

לדגע חולף אחד עדיין הייתי ג'ס הישנה. ניסיתי להסתכל על הדברים מהצד השני. מזג האוויר היה נעים בשביל חודש פברואר.

לא חם מדי, לא קר מדי. כל חום המדבר שנדבק לעורי נמוג בשל האספלט הצונן מתחתי. הרבה קורבנות התאוששו. יכולתי ללכת לקולג' בחו"ל. דארן היה מומחה בזריקת כסף על בעיות כדי להעלים אותן. יכולתי להמציא את עצמי מחדש. לשכוח שזה אי־פעם קרה. האם לא משתמשים בהיפנוזה כדי לדכא דברים כאלה? אני יכולה לשאול את מיירה, הפסיכולוגית שההורים שלי שלחו אותי אליה מאז שהתחילו להיות לי סיוטים. המדע חסר גבולות. המקרה המדובר: אמי בת הארבעים שנראתה בת עשרים ושלוש תודות לבוטוקס.

אבנים קטנות ננעצו בגבי החשוף. חזיית התחרה והתחתונים הוורודים נחו איפשהו קרועים לצדי, ולמרות שהמפשעה שלי היתה מחוסרת תחושה, הרגשתי משהו מטפטף במורד ירכי. דם? זרע? זה לא ממש שינה בשלב הזה.

בהיתי בכוכבי שביל החלב שהיו תלויים בשמים הכהים כמו נברשת, לועגים לקיום האנושי שלי, קורע הלב.

הייתי צריכה לנסות לקום. להזעיק עזרה. להציל את עצמי. אבל האפשרות שאכשל אם אנסה לזוז ולא אצליח היתה הרבה יותר משתקת מהכאב. רגלי היו כקפואות, עצמות האגן שלי היו מרוסקות. הסירנות ייללו במרחק.

עצמתי את עיני בחוזקה. לעיתים קרובות הייתי רואה את אבי בצד השני, כאילו נחקק קלסטריו על פנים העפעפיים שלי. שם הוא חי עכשיו. בחלומות שלי. יותר חי מהאישה שהוא עזב. פאם תמיד דהתה בצדי הסיפור שלי. דאגתה היתה מרוכזת בכתובת העלילה האישית שלה.

הסירנות הלכו והתקרבו. חזק יותר. ליבי האיץ והצטנף כמו גור מוכה.

עוד דקות אחדות, ואת תהפכי לפיסת רכילות. אגדה מזהירה. ג'ס הישנה היתה בוכה. היא היתה צורחת ומספרת למשטרה הכול. תתנהגי רגיל, בהתחשב בנסיבות הלא רגילות. ג'ס הישנה היתה מכריזה נקמה ועושה את הדבר הנכון. את הדבר הפמיניסטי. היא לא היתה נותנת להם להתחמק.

ג'ס הישנה היתה מדגישה.

האמבולנס עלה על אבן השפה, קרוב עד כדי שהחום שעלה מן הצמיגים והגומי הנחרך דבק בנחירי. איכשהו, הידיעה שהם הזעיקו עזרה היתה אפילו מרתיחה יותר מאשר לו זנחו אותי למות, כאילו ידעו שאי אפשר לגעת בהם אפילו אחרי שהם עשו לי את זה. אלונקה נפתחה לצדי. דיקלמתי את המילים האחרונות ששמעתי לפני שהם השאירו אותי בסמטה, ודמעה בורדה זלגה לה במורד לחיי.

כל חיי נועדו לפגישה הזאת איתך.

"ואיזו פגישה זו היתה, זונה. הרבצת חתיכת קרב." נולך בעט בצלעותי. קיעקעתי את המשפט הזה במחשבה שאמרי היה הגבר שחיכיתי לו. עכשיו עורפי בער. רציתי לקרוע את הבשר מעל צווארי ולזרוק אותו היישר ליד בגדי החרוסים.

במאמץ מייסר הזויתי את זרועי השמאלית כדי לכסות את החזה שלי. זרועי הימנית נכרכה על בטני החשופה, והסתירה את מה שהם גילפו על פלג גופי העליון כאילו הייתי דלעת של ליל כל הקדושים. הם הכריחו אותי להסתכל בזמן שעשו את זה. הם החזיקו את הלסת שלי בידיהם הנקיות, החלקות, כשצווארי כפוף בתנוחה לא טבעית, עקומה. עונש על החטא המחפיר שלי.

המילה ברקה כמו שלט ניאון על עורי כדי שכל העולם יראה, וישפוט, ויצחק, והאותיות דיממו באדום אל תוך חצאית המעצבים הוורודה שלי.

זונה

ג'ס הישנה היתה מסבירה, ומתמקחת, ומתווכחת.

ג'ס הישנה היתה מנסה להציל את כבודה.

ג'ס הישנה מתה.

ביין

עכשיו.

אני מניח שבסופו של יום באמת לא היה לי אכפת.
לא מאנשים, ולא מכל עניין הפופולריות שאנשים עשירים כל
כך להוטים אחריה כי אין להם בעיות מסוג קוץ בתחת, כמו לשלם
חשבונות ולתפקד כמבוגרים אחראים.

הייתי בטלן החוף, הסטלן, המסומם – וסוחר סמים על תנאי. לא
הייתי מר פופולריות, אבל אנשים חששו מפני מספיק כדי להתרחק
ממני. לא היתה זו בחירה להפוך לעבריין. אבל אמא שלי לא היתה
עשירה ואבי אף פעם לא היה בתמונה, אז הייתי חייב לעשות מה
שהייתי חייב לעשות כדי לשרוד בעיירה הכי עשירה בקליפורניה,
כדי שיהיה לי קצת יותר מתוכנית כבלים בסיסית וארוחות קפואות
לצהריים.

אחר כך היה כל הקטע של הגלישה שנכנסתי אליו כשהייתי בן
חמש-עשרה. גם זה עלה לא מעט. זה גם היה הדבר היחיד שהיה אכפת
לי ממנו, חוץ מאמא שלי. כמו כן, גיליתי שדי לא אכפת לי מהחיים.
וככה התחלתי לסחור בסמים בגיל מוקדם. מריחואנה, בעיקר. זה היה
קל יותר ממה שיכולתם לחשוב. לקנות טלפונים פשוטים עם כרטיס

נטען. אחד לספקים. ואחד ללקוחות. ולהחליף אותם לעיתים קרובות. בחיים לא להתעסק עם אנשים שאתה לא מכיר. בחיים לא לדבר על העסקים שלך. להיות רגוע וחיובי. ככה שילמתי על מסע הגלישה וגם על הלימודים בתיכון. לפעמים כייסתי אנשים כשהייתי זקוק לגלשן חדש. נטייתי לשחוק את הגלשן שלי.

ככה הסתדרתי עד לתקופת המבחן, בכל מקרה, אבל אז קלטתי שכל הקטע הזה של הכלא לא ממש בשבילי ונאלצתי להרחיב את העסק. זה היה בערך לפני חמש שנים, אבל מעולם לא חשבתי שאני אשב כאן, מול הבחור הכי מפחיד בכל טודוס סנטוס, ואעשה... כן, עסקים. ועוד עסקים חוקיים.

"לגבי הכינוי שלך," בארון ספנסר, המכונה וישס, האכזר, על ידי כל מי שאיתרע מזל להכיר אותו, גיחך לעברי. הוא מזג שתי מנות מקלאן לשתי כוסות, ובהה בנוזל הזהוב בסוג ההתפעלות שאנשים בדרך כלל שומרים לילדים שלהם.

עשיתי את כל הדרך מטודוס סנטוס ללוס אנג'לס כדי לפגוש את ספנסר במשרד שלו. היה בזה אפס היגיון מעשי. גרנו במרחק של עשר דקות זה מזה. אבל אם היה משהו שלמדתי לגבי מגעילים עשירים, זה שהם אהבו את הסצנה. את כל החבילה. מכיוון שזה לא היה ביקור חברתי היינו צריכים להיפגש במקום העבודה שלו, כדי שאני אראה עד כמה גדול המשרד הפינתי שלו, ועד כמה המזכירה שלו שווה זיון, ועד כמה הוויסקי שלו יקר.

האמת היתה שלא היה אכפת לי בכלל אם ניפגש על מאדים, כל עוד אני אקבל את מה שבאתי בשבילו. שילבתי את קרסולי מתחת לשולחני, כשמגפין נוקשים זה בזה, והתעלמתי מהמשקה שהוא החליק על פני השולחן המבריק שלו לעברי. העדפתי וודקה. גם העדפתי לא להיות בגילופין כשאעלה על ה"הארלי" שלי. בניגוד למר ספנסר, לי לא היה נהג פרטי שיסיע אותי כמו שמוק חסר רגליים. אבל כל דבר בעתו. הוא שאל שאלה.

"הכינוי שלי?" ליטפתי את זקני בהרהור.

הוא הביט לעברי במעין "אל תתעסק איתי" קצר. "ביין זה דומה ממש לווישס, לא נראה לך?"
לא, אידיוט שכמוך.

"אתה לא זה שעצר את המשחק 'התרסה'?" דחפתי את הכיסא שלי אחורנית והטיתי אותו על שתי רגליים כשאני לועס את מסטיק הקינמון שלי בקול. אולי כדאי שאסביר: התרסה היתה מסורת ישנה בבית הספר התיכון "אול סיינטס", שבה תלמידים קראו תיגר על תלמידים אחרים לקרב אגרופים. הזוועה הזאת נוסדה על ידי ה"הוטהולס", ארבעה ילדים ששלטו בבית הספר כאילו שהיה שייך להורים שלהם. באופן אירוני, איכשהו הוא באמת היה שייך. אבותיו של בארון ספנסר בנו את חצי העיר, כולל בית הספר התיכון, ואמא של ג'אים פולוהיל היתה המנהלת עד לפני שש שנים.

וישס הטא את סנטרו ובחן אותי במבטו. היה למטומטם הזה חיוך מהסוג שיכול לגרום לנשים להיאנק בזמן שאמרו את שמו אפילו כשהוא היה ביבשת אחרת. הוא היה נשוי באושר לאמיליה לה בלאנק ספנסר ויצא מהשוק לגמרי. חבל שהם הקרינו אושר של מאוהבים. נשים נשואות היו הטעם האהוב עלי. הן בחיים לא ביקשו יותר מאשר זיון מלוכלך.
"אמת."

"טוב, קיבלת את השם וישס בגלל שהתחלת את המשחק הזה. ואני קיבלתי את השם ביין בגלל שחיסלתי אותו." הוצאתי ג'וינט מהכיס שלי. הנחתי שווישס עישן במשרד שלו, כי חלל העבודה שלו הוביל לפאטיו פתוח, והיו שם יותר מאפרות מאשר עטים על השולחן. לא צריך להיות שרלוק הולמס, מסתבר.

סיפרתי לספנסר על הפעם הראשונה שהוזמנתי לקרב בשנה הראשונה שלי. איך שלא הכרתי את הכללים, כי הייתי עסוק מדי במציאת דרכים יצירתיות לשלם על ספרי הלימוד ושכר הלימוד שלי כדי לקבל את כל מה שצריך בתיכון "אול סיינטס". איך שברתי את מגש ארוחת הצהריים על הראש של מישהו כשהוא נעמד לי מול הפרצוף. איך הוא סבל מזעזוע מוח וחטף את הכינוי ספונג'בוב, ראש

שטוח. איך שבועיים לאחר מכן הוא הסתער עלי מחוץ לבית הספר, חמוש בשישה ספורטאים מזורגים מי"ב ושלושה מחבטי בייסבול. איך כיסחתי גם להם את הצורה, ושברתי לגמרי את המחבטים. אחר כך סיפרתי לו על הצרה שכולנו נכנסו אליה. הנקבות בכו שנלחמתי חזק מדי ולא פעלתי בהתאם לכללים. השם "ביין" נתקע כי המנהלת, גברת פולוהיל, לחצה בטעות עם המרפק שלה על הרמקול הבית ספרי בזמן שדיברה על ההתנהגות שלי עם היועצת, כשהיא קוראת לי "הקללה – הביין – של הקיום שלה".

המנהלת פולוהיל ניצלה את ההזדמנות כדי לחסל את המסורת שהבן שלה, ג'אים, עזר לייסד.

זה לא עזר שחודש ימים לפני התקרית של הקפטריה התרחש בבית ספר פרטי בווישינגטון טבח בסגנון קולומביין 2. כולם פחדו מילדים עשירים, אבל בעצם, אני אהיה הראשון להודות שכולם אפילו יותר פחדו ממני.

אתם יכולים לקרוא לי אחד שאוהב לרצות אנשים, אבל דאגתי לספק להם סיבות טובות לתפוס ממני מרחק. הם העניקו לי כינוי, ואני נעשיתי הוא, חייתי אותו, ונשמתי אותו.

איך שהבנתי את המצב, אני הייתי מהגר רוסי ממזר שחי באחת העיירות הכי עשירות בארצות הברית. מלכתחילה לא היה לי סיכוי להשתלב. אז מה באמת נורא אם בלטתי?

וישם התרווח בכורסת העור שלו, חיוכו נותר כפי שהוא. לא היה אכפת לו שהרגתי את "התרסה", והטלתי ספק בעובדה שבכלל היה אכפת לו ממשוהו. הוא היה יותר עשיר מאלוהים, היה נשוי לאחת הנשים הכי יפות באזור המיקוד שלנו, והיה אב אוהב. הוא זכה בקרב, במלחמה, וכבש כל מכשול שעמד בדרכו. הוא לא היה צריך להוכיח שום דבר והוא הסריח מסיפוק.

הוא היה זחוח, אבל אני הייתי רעב. והרעב מסוכן.

"אוקיי, ביין. למה אתה פה?"

"אני רוצה את ההשקעה שלך", אמרתי, ולקחתי שאיפה מהג'וינט

ואז העברתי לו אותו. הוא בקושי הניע את ראשו בתנועת "לא", אבל חיוכו התרחב במעט, והפך לחיוך מתנשא. "תירגע. אנחנו לא חברים, ילד. בקושי מכרים אפילו."

נשפתי עשן מנחירי בזרם ארוך ולבן.

"כמו שאתה יודע, הם הורסים את המלון הישן על שפת חוף טובאגו. הדונמים הרבים יהיו זמינים לשימוש מסחרי והרעיון הכללי הוא לפתוח שם מרכז קניות מסחרי. יש מכירה פומבית בסוף השנה, וכל החברות החיצוניות שמתכננות לתת הצעה לא יודעות עם מה הן מתמודדות. הן לא מכירות את הרקמה החברתית של טודוס סנטוס או את הקבלנים המקומיים. אני מכיר. אני מציע לך עשרים וחמישה אחוזים מהזכויות תמורת השקעה של שישה מיליון על הקמת פארק גלישה בשטח הזה, שיכלול בית ספר לגלישה, חנויות גלישה, אזור מזון, וכמה חנויות תיירות. הרכישה של האדמה ועלויות ההריסה יהיו כולן עלי, אז אתה יכול לראות בזה את ההצעה היחידה והאחרונה שלי."

עמדתי להפסיד הרבה כסף בעסקה הזאת, אבל הייתי צריך לצרף את שמו של וישס להצעה שלי. צירוף השם ספנסר להצעה שלי יכול להמתיק אותה בעיני האנשים במחוז. כמו שאתם יכולים לתאר לעצמכם, לא היה לי בדיוק המוניטין הכי טוב.

"כבר יש לי קניון בטודוס סנטוס." וישס סיים את כוס הוויסקי שלו והטיח אותה על השולחן, כשהוא בוהה בנוף של לוס אנג'לס מבעד לחלונות הפאטיו הפתוחים. "הקניון היחיד בטודוס סנטוס, ליתר דיוק. למה אני צריך לעזור לך לבנות עוד אחד?"

"יש לך מרכז קניות יוקרתי. פראדה, ארמאני, שאנל, וכמותם. סוג הדברים שנערים מתבגרים ותיירים לא יכולים להרשות לעצמם. אני מקים פארק גלישה. זה כמו תפוחים ותפוזים. אין קשר." "עדיין יהיו שם חנויות."

"כן, חנויות מתחום הגלישה. חנויות חוף. אני לא אתחרה בך." וישס מזג לעצמו כוס נוספת, עיניו נעוצות חזק בנוזל. "כל אדם עם דופק הוא מתחרה שלי. גם שלך. אף פעם אל תשכח את זה."

נתתי לעשן להסתלסל מפי, וניסיתי טקטיקה חדשה. "טוב, אולי פארק הגלישה ינגוס בעסקים שלך. אבל אם אתה לא יכול להביס אותם, הצטרף אליהם, לא?"

"מי אמר שאני לא יכול להביס אותך?" וישם שיכל את קרסוליו על השולחן. בהיתי בסוליות נעליו הנקיות. לא היה לו שמץ של מושג עם מה הוא מתמודד פה. מובן שהוא ידע עלי. היה קשה לא לשמוע עלי, בשלב זה. בגיל עשרים וחמש, הייתי הבעלים של בית הקפה הכי מצליח בכל טודוס סנטוס – קפה דיאם. לאחרונה רכשתי מלונית בפאתי העיירה, והייתי בעיצומו של תהליך שיפוץ מהיסוד והפרכתה למלון בוטיק. נוסף על כך, גביתי דמי חסות מכל חנות ועסק בטיילת וחילקתי אותם שווה בשווה עם חברי הייל רורקי. זה נשמע הרבה, אבל האמת, ביזבזתי יותר מאשר הרווחתי בשני המקומות, ולכל הדעות, עדיין הייתי אותו מנוול מרושש. פשוט היו לי יותר דברים שהייתי צריך לדאוג להם.

אגרתי כוח לאט, אך באופן יציב ובלתי ניתן לעצירה. המשפחה של אמא שלי היתה אמידה אבל רק כדי לשלוח אותנו לארצות הברית כשהייתי פעוט ולהניח לנו להסתדר בעצמנו. כל גרוש שהרווחתי היה באמצעות מכירת מריחואנה, סחיטה, וזיון הנשים הלא נכונות תמורת המחיר הנכון. לפעמים גם גברים, אם ממש הייתי זקוק למזומנים. את כל הקשרים שרכשתי כדי להתקדם במשחק עשיתי באמצעות עסקים בלתי חוקיים לטווח קצר וטובות הנאה מיניות. כל זה הותיר אותי עם מוניטין שהיה רחוק מלהיות נקי, וזה בסדר מבחינתי. לא באתי לכאן כדי להתמודד לראשות העיר.

"אני חייב להודות, מר פרוצנקו, אני נוטה לומר לא."

"אמור לי בבקשה, מאין נובעת הנטייה שלך לסרב?"

"המוניטין שלך הולך לפניך."

"תאיר את עיני לגבי מה שאומרים."

הוא הוריד את רגליו מהשולחן ורכן לפני, כשהוא מטה את ראשו הצידה, עיניו קרות כסופת שלגים. "אומרים שאתה נוכל אומן, ביצה רקובה – מהסוג שעושה לך הרעלת מזון – וגם גנב ארוור."

לא היה כל טעם להתווכח עם העובדות הללו. קראו לי גבר מהדור הישן, אבל אני התאמתי לכל סעיף וסעיף ברשימה שלו. "למיטב ידיעתי, יכול להיות שאתה מתכנן להשתמש במקום הזה כדי להלבין כספים." הלסת שלו קיפצה בעצבנות. לא תיכננתי לומר זאת, אבל הבחור היה חריף כהוגן. "לא, זה מסוכן מדי. הלבנת כספים זאת אמנות." נשפתי עוד ענן עשן עבה.

"זו גם עבירה פדרלית."

"אני יכול לשאול אותך משהו?" עיפרתי את אפר הסיגריה אל כוס הוויסקי שהוא הגיש לי, כשאני מראה לו בדיוק מה אני חושב על האלכוהול בשווי שישים אלף דולר שלו. הוא הרים גבה לעגנית, והמתין שאמשיך עם השאלה שלי.

"למה הזמנת אותי לפה אם ידעת שאתה הולך להגיד לא? אני אחד המתמודדים העיקריים לחלקת האדמה הזאת. זה ידוע לכולם. ידעת שאני לא בא לפה כדי להתפעל מהעיניים היפות שלך." וישס נקש על סנטרו בשתי אצבעות, שפתו התחוננה משורכבת קלות. "מה לא בסדר בעיניים שלי?"

"דבר ראשון, הן לא מחוברות למישהי עם כוס ועם ערמה של כסף." "לפי השמועות, אתה לא מגביל את עצמך למין היפה. בכל מקרה, רציתי לבדוק בעצמי."

"לבדוק מה?" התעלמתי מההערה שלו. הומופוביה היא מתחת לרמה שלי. חוץ מזה, הוא רצה להשיג יתרון עלי. זה לא היה סיבוב הרודיאו הראשון או האחרון שלי עם פרחח נפוח. ותמיד ניצחתי. "איך נראה היורש שלי."

"היורש שלך? גלאי הבולשיט זועק, מבולבל, מסמיק ונחרד." גיחכתי, וגירדתי את פני באצבעי האמצעית.

היינו קטבים מנוגדים. שרץ בן לאם חד-הורית מהמעמד הבינוני שישב מול תינוק עם קרן נאמנות. היה לי קוקו בלונדיני, די קעקועים שיכלו לכסות לפחות חצי מצפון אמריקה, והתלבושת היום כללה חולצה של "פרימיטיב", מכנסי חאקי שחורים, ומגפיים מלאי בוץ.

הוא היה כרוך מכף רגל ועד ראש בבגדי "בריוני", עם שיער שחור חלק ועור פורצלן לבן. הוא נראה כמו סטייק שראוי לכוכבי מישלן, ואני נראיתי כמו צ'יבורגר שומני ממזנון דרכים. אבל זה לא הטריד אותי בכלל. אהבתי צ'יבורגרים. רוב האנשים יבחרו בצ'יבורגר שומני של מקדונלד על פני פיסת סטייק טרטור קטנה.

וישם התמתח בכיסאו. "אתה מבין שאני לא יכול, במודע, לעזור לך לבנות מרכז קניות – שיהיה ממוקד בגלישה או לא – בטודוס סנטוס? אתה תנגוס בעסקים שלי." הוא התעלם מהשאלה שלי, ואני לא אהבתי את זה. שמטתי את הג'ינט לתוך כוס הוויסקי וקמתי על רגלי.

הוא הסתכל עלי. שְלוּ, כן, ואדיש באופן בולט. "אבל זה לא אומר שאני לא תומך בך, בייין. אני פשוט לא הולך לצייד אותך לקראת המלחמה שאתה מתכנן להיכנס אליה. כי גם לי יש צבא בקרב הזה. כל מי שיפתח שם מרכז קניות הולך לנגוס בעסקים שלי, וכשאנשים נוגסים בעסקים שלי, אני טורף גם את מה ששלהם."

גירדתי את זקני, והנחתי לדברים לשקוע. מובן שלווישם ודומיו לא היה אכפת ממני. הוא היה בפסגה. ואני עמדתי להגיע לשם. למחויץ אותי היה אינסטינקט של הישרדות.

ספנסר הרכין את מבטו ושירבט משהו במחברת זהובה עם הלוגו של "אחזקות פיסקל הייטס", שם החברה שלו. "אבל הנה מישהו שיכול לעזור לך. אדם שניסה להכות שורשים בטודוס סנטוס זה שנים. הוא צריך לבנות לעצמו מוניטין, והוא נהיה די מיואש. אולי הוא לא ידוע, אבל השם שלו נקי ויש לו מזומנים." הוא החליק את המחברת על שולחן הכרום השחור וזהב, ואני הושטתי אליה את אצבעותי המקועקעות והמיובלות.

דארן מודגנסן עם מספר טלפון.

"כסף מהנפט." הוא הסדיר את העניבה שלו על חולצתו. "ומה שעוד יותר חשוב – הוא ממש יקשיב לך, בניגוד לרוב המוחלט של אנשי העסקים בעיירה הזאת."

הוא צדק, וזה הרגיז אותי.

"למה אתה עוזר לי?" שאלתי. חיבבתי את בארון ספנסר. הוא היה הבחירה הראשונה שלי לשותף עסקי כשהחלטתי להגיש הצעה על החלקה הזאת. הכרתי אנשים עשירים ומשפיעים אחרים בעיירה הזאת, אבל לא הכרתי אף אחד שהיה חסר רחמים כמוהו.

"אני בקושי נותן לך נקודת פתיחה. זה גורם לדברים להיות מעניינים, ואני אוהב את אלמנט ההפתעה," הוא אמר, וגילגל את טבעת הנישואים שלו על אצבעו. "תפתח את פארק הגלישה הזה, ביין, אני קורא עליך תיגר. זה יהיה נחמד לפגוש סוף סוף מישהו ברמה שלי."

לפני שיצאתי מבניין המשרדים שלו, דאגתי לחרבן בשירותים ולתחוב לכיסי כמה מהעטים היוקרתיים של "אחזקות פיסקל הייטס", רק בשביל הכיף. הו, ואולי גם זיינתי את המזכירה שלו סו. היא שלחה לי את הפרטים של ספקי השירותים שעבדו עבור הקניון של הבוס שלה. הם יהיו שימושיים כשאפתח את פארק הגלישה. זה שאמור לסייע לי להיפטר מכל השטויות ולשלם על המשכנתה של אמא שלי.

בארון ספנסר חשב שהוא הולך למלחמה איתי.
הוא עמד לגלות שאני הייתי המלחמה עצמה.

פגשתי את דארן מורגנסן באותו הערב.

הסימן הראשון שהוא התלהב יתר על המידה? הוא הזמין אותי לבית שלו. כמו שאמרתי, טייקוני עסקים לעיתים נדירות נפגשו איתך בבית הפרטי שלהם. מורגנסן לגמרי התעלם מהקוד. הוא אמר בטלפון שהוא מתרגש מההזדמנות להכיר שחקן מפתח כמוני, דבר שכמעט גרם לי להבריז לו בו במקום. אני הייתי זה שצריך להאכיל ולהשקות לו את האגו, לא ההפך. אבל הייתי מוכן להתעלם מהדינמיקה המשונה

אם פירוש הדבר שאוכל להקים את פארק הגלישה הגדול בעולם ולהפוך את טורדוס סנטוס להאנטינגטון ביץ' הבא.

בעיקר ראיתי פה הזדמנות עם פוטנציאל להפוך אותי לאדם עשיר כמו האנשים שהסתכלו עלי כאילו אני זבל, ושמחתי שאני יכול ללכת עליה. אני לא מתכוון לשקר – לא ציפיתי להגיע רחוק כל כך במסעי לקניית המגרש לפארק. אנשים ממש שמו לב למה שאמרתי, וזה הפתיע אותי קצת.

מורגנסן גר באלדוראדו, מתחם מגורים סגור בשער על גבעות טורדוס סנטוס, שהשקיפו אל האוקיינוס. השכונה היתה ביתם של רוב הפרחחים הטחונים בכבודות בעיירה. הספנסרים. הקולים. הפולוהילים. הוולאסים. סוג הכסף שאדם לא יכול להרוויח במשך חיים שלמים, אלא רק לרשת.

הבית של מורגנסן היה אחוזה קולוניאלית שהשתרעה על צלע ההר. אין כמו לגור על צוק לצורך השראה לקפוץ ממנו. היה שם אגם קטן ומפל מים עם ברבורים (אמיתיים) ומלאכים (מזויפים) שירו חצים של מים לעבר שביל הגישה הקדמי, היו גינה, מקווה מים וסאונה בסמוך לבריכה בצורת כליה, וערמה של קשקושים נוספים שאני מוכן להתערב על הביצה הימנית שלי שאף אחד בבית מעולם לא השתמש בהם. היו לו צמחים ענקיים שהיתמרו משני צדי הכניסה עם הדלת הכפולה. חשבון הגינון החודשי של הברגש הזה היה בטח מה ששילמתי על כל הסירה שלי כשקניתי אותה.

מורגנסן בירך אותי לשלום בשער הכניסה, ואני העמדת פנים שאין ברשותי השלטת החשמלי שפותח את שער המתחם. אחר כך הוא עשה לי סיור באחוזה כאילו אני שוקל לרכוש את המקום. חצינו את החצר הקדמית, החצר האחורית ושני המטבחים שבקומה התחתונה. טיפסנו בגרם המדרגות המתעקל אל הקומה השנייה. "תן לי להראות לך את המת'רד שלי." היה לו פגם בדיבור. ואני פלטתי בליבי "תודה רבה." סוף סוף, אנחנו הולכים בכיוון הנכון. חלפנו על פני דלת סגורה, והוא עצר וריפרף בהיסוס, בפרקי אצבעותיו, על דלת העץ, כשהוא מצמיד את מצחו אל הדלת.

"מתוקה?" הוא לחש. הוא היה גבוה ורופס, כפוף כמו נער מוכה, וקצת חנוני. הכול בו היה בינוני. עיניים חומות כשל למור, אף גרמי שבלט כמו חולשה, שפתיים צרות וקפוצות ושיער זרוע שיבה, והוא היה לבוש בחליפה שהעניקה לו מראה עצוב של חתן בר מצווה. הוא נראה כמו דמות משנה בסיפור של מישהו אחר. ואני כמעט ריחמתי עליו. היה בו סוג של בינוניות מולדת ששום כסף בעולם לא יכול לתקן.

לא נשמעה כל תשובה מעבר לדלת.

"מתוקה, אני במת'רד שלי. תגידי לי אם את סריכה משהו. או... או שתגידי להאנה."

מבזק חדשות: לבחור העשיר הזה יש ילדה מפונקת.

"אוקיי, אני הולך." הוא השתהה לרגע, והקשיב לדממה. "אני אהיה ממש בהמשך המסדרון..."

מורגנסן היה יצור משונה במועדון המיליונרים. הוא היה כנוע ומתנצל, שתי תכונות שנתנו השראה לכולדוג צמא הדם שחי בתוכי ללעוס אותו כמו צעצוע מצפצף. הלכנו אל המשרד שלו, הדלת נסגרה מאחורינו בשריקה. דארן דחף את כיסאו לאחור ואז מחה את כפות ידיו על מכנסיו וציחקק בעצבנות בזמן ששאל אותי מה אני רוצה לשתות. אמרתי לו שאני אשתה וודקה. הוא לחץ על כפתור באינטרקום על שולחן האלון ושקע בכורסת הקשמיר שלו. "האנה, וודקה בבקת'ה." התחלתי לפקפק ברצינות למה בארון ספנסר נתן לי את המספר של הליצן הזה. אולי זאת היתה בדיחה על חשבוני. הבחור הזה אולי עשיר – תיקון, הוא שחה בכסף והיה לו בית בגודל של המרינה כהוכחה – אבל הוא גם היה שבר כלי מזוין. הטלתי ספק בעובדה שחתלתול מפורד כמוהו ישלוף שישה מיליון קלילים תמורת זכויות של עשרים וחמישה אחוזים וייתן אותם לזר מוחלט עם מוניטין מפוקפק. התרווחתי בכיסאי, וניסיתי לא לחשוב על זה. עיניו עקבו אחר תנועותי. ואני ידעתי במה הוא בוהה, ואיך נראיתי.

אנשים שאלו אותי למה, לעיתים קרובות. למה אני מתעקש להיראות כאילו אני בדרך לאודישן ל"ילדי האנרכיה", כשקעקועים

מכסים נתח ניכר מגופי? למה הקוקו? למה הזקן? למה לעזאזל אני לבוש כמו בטלן חוף, עם מכנסיים מוכתמים בשעווה של גלשנים? למען האמת, לא ראיתי שום טעם להתאמן להיראות כמוהם. לא הייתי הם. הייתי אני. הייתי אאוטסיידר, בלי שושלת יוחסין, ללא שם משפחה מפואר או מורשת היסטורית.

להיראות כמו הסיט של כל אב היתה דרכי להגיד שאני מחוץ למרוץ העכברושים.

"אתה די טיפוס בטודוס סנטוס." מורגנסן שיחק עם קצה היומן השולחני העבה שלו. לא הייתי בטוח אם הוא מתייחס למוניטין המקצועי שלי או למוניטין האישי. היתה שמועה בעיירה ש"קפה דיאם" והמלון נקנו כדי שאוכל להלבין את כספי הסחיטה שלי, והם לא בדיוק טעו. זיינתי כל חתיכה שהיה לה דופק, ולפעמים הידרדרתי למציצות מבחורים כשהרגשתי שיכור והרפתקני, ואז המשכתי לעסקאות ולטובות הנאה מכל מי שהיה יכול לקרב אותי ולו בסנטימטר לשליטה המוחלטת במקומות הבילוי והפנאי של טודוס סנטוס. שיעשעתי נשים בנות ארבעים של גברים שנשאתי אליהם עיניים מבחינה מקצועית, ולו רק כדי לעצבן אותם, והייתי נער הליווי, הצעצוע חסר הבושה, של נשים אפילו מבוגרות יותר שידעתי שיכלו לממן את המותג שלי ואותי. הייתי זונה ממין זכר במובן הכי אמיתי של המילה, ואנשים ראו אותי כאמין ונאמן בדיוק כמו גרם של קוקאין. "אני אבין את זה כמחמאה," אמרתי, בזמן שעוזרת הבית של מורגנסן דחפה את הדלת ונכנסה לחדר עם מגש ועליו שתי כוסות ובקבוק וודקה וטרפורד. היא מזגה לי כוס ואז, מהבר שמאחוריו, מזגה ויסקי לדארן, שישב בדממה ענווה ובראש מורכן.

"שתה, בבקשה." גימגם דארן. "התכוונתי להכיר אותך לצורך עת'קים כבר לפני זמן מה. המשפחה שלי עברה לפה לפני ארבע שנים."

כאילו שלא ידעתי. טודוס סנטוס היתה ידועה כעיירה של המעמד העליון: עיירה לבנה ועגמומית שהציבה את אילן היוחסין מעל המוסר והשם הטוב. בכל פעם שמישהו עבר להתגורר בעיירה, אנשים ידעו

על כך. בכל פעם שמישהו עזב את העיירה, אנשים מיהרו לקפוץ על ההזדמנות לרכילות, ותהו מה הוא מנסה להסתיר. משפחת מורגנסן הצליחה להתחמק מתחת לרדאר עד כה. וזה לא היה בהכרח דבר טוב. זה אומר שהם לא הצליחו ליצור קשרים עמוקים למרות העובדה שהתעשרו מרווחי נפט, וזה היה מחשיד.

"אתה אוהב את המקום?" פוצצתי את בועת המסטיק שלי, והסתכלתי סביבי בשעמום.

"זה... מעניין. מאוד היררכי."

לקחתי את המשקה שלי וסיימתי אותו בלגימה אחת, ואז הנחתי את הכוס בחזרה על המגש לעיניו של מורגנסן הנדהם בעליל.

"מגניב. שניגש לעסקים?"

מצחו של דארן התקמט שוב.

הוא סימן לי בידו להתחיל ראשון. ואני עשיתי זאת.

סיפרתי לו על התוכנית, על השאיפות לעתיד. על רצועת החוף שעמדה להפוך למרכז גלישה פנטסטי. אחר כך שלפתי כמה שרטוטים שהכין לי אחד האדריכלים הטובים ביותר בלוס אנג'לס. סיפרתי לדארן על החזון שלי לפארק, ואז מסרתי לו כמה נתונים סטטיסטיים על אוכלוסיית המתבגרים ההולכת וגדלה של טודוס סנטוס – אנשים עשירים אהבו להשריץ ילדים, וילדים בדרום קליפורניה אהבו או סקייטבורד או גלישה, ונוסף על כך, היינו קרובים מספיק לחוף האנטינגטון, לסן קלמנטה ולסן דייגו כדי לחטוף את הגלשנים המסורים שלהם. שלא לדבר על כמות התחרויות המקצועיות שהפארק היה עתיד למשוך לטודוס סנטוס. הסברתי לו איך אני זקוק לשם נחמד ומעונב להצמיד להצעה שלי כדי לוודא שייקחו אותה ברצינות, ואיך הוא יוכל להתרווח בכיסאו ופשוט להסתכל איך הכסף שלו צומח. נמנעתי מלהוסיף שעצם העובדה שנכניס בעין לבארון ספנסר, עם הקניון היוקרתי והמתלמחצה שלו בדאוונטאון טודוס סנטוס, יקנה לנו מעמד של אלים. זאת היתה האמת, אבל מורגנסן נראה מסוג האנשים שיחרכנו במכנסיים שלהם מהחשש שיעצבנו מישהו. בטח ובטח שלא את בארון "וישס" ספנסר.

ריחרחתי סביב לפני שהתקשרתי לדארן. סבא שלו קנה שדות נפט בכווייט הרבה לפני שכל הילדים המגניבים עשו את זה. מורגנסן רק שמר על העסק המשפחתי בחיים. הוא לא ידע מה הוא עושה לעזאזל. היו לו אישה ובת חורגת, וים של אנשים עם שפם שאמרו לו מה לעשות.

"וכמה אתה צריך ממני?" הוא שאל.

"שישה מיליון," אמרתי בלי למצמץ. הוא גירד את עורפו. לשנייה אחת, חשבתי שהוא הולך להגיד לי ללכת לכל הרוחות ולהשליך משהו חד לעברי. אבל הוא לא עשה זאת. הוא הסתכל סביב. גירד את פניו. ושתה את הוויסקי היקר להחריד שלו כמו שמפניה, כשהוא מעווה את פניו. ואז – ורק אז – הישיר אלי מבט, כשהתבוסה מנצנצת בעיניו. "אוקיי."

"אוקיי?" חזרתי אחריו, כמעט כמו סתום. זה הכול? אוקיי? מה שהבחור הזה לא לקח, הלוואי שיכולתי למכור אותו.
"אוקיי, אני אשים את הכסף. אתה יכול לקבל מקדמה של שלושה מיליון."

"אני לא צריך מקדמה של שלושה מיליון דולר. אין שום ערכות שאני אקבל את החלקה," פלטתי. האינסטינקט שלי אמר לי שיש פה מלכוד, אבל דארן נראה כמו בובת טלטאבי בלתי מזיקה. הבחור לא יכול לשחק אפילו טוויסטר, שלא לדבר על לשחק במישהו כמוני.
"אתה תקבל את האדמה כשהם יראו את השם שלי על זה. בכל מקרה, אתה יכול לראות בזה מחווה של רצון טוב. אני לא צריך את ההון שלך."

"אתה על משהו כרגע? כי אנחנו לא יכולים לעשות עסקים יחד אם אתה נרקומן. מריחואנה סבבה, אבל אם אתה משתמש במת', אני צריך לדעת את זה." גירדתי את לחיי בקצה הג'וינט שלי, והרמתי גבה בשעשוע.

הוא שלח לעברי סוג של גיחוך, שמוצלח ממנו ראיתי על פניהן של כבשים. "אני לא צריך את ההון שלך. אני לא מחפש פה כת'ף. יש לי מספיק כת'ף. אני רוצה ממך משהו אחר. כמו שאמרתי קודם, שמעתי

עליך הכול, ביין. אני יודע מי אתה, ואני יודע מה אתה עושה. אני צריך שתעזור לבת החורגת שלי.”

מי אתה.

מה אתה עושה.

לכל השדים והרוחות, האב החורג דארן רוצה שהבת שלו תקבל

זיון.

השאלה הראשונה שעלתה במוחי היתה עד כמה הבת הזאת שלו מכוערת בדיוק? האם היא מכוערת כמו קוויזימורדו? עם כמות הכסף והמשאבים שיש לבחורה הזאת, אפשר לקוות שהיא לפחות חמודה. אולי לא חתיכה לוחטת, אבל בטוח ניתנת לזיון בעיני מישוהו. כל אחד. למרבה המזל הייתי בן עשרים וחמש, וכשאתה בן עשרים וחמש, אתה חושב שכל דבר ראוי לזיון, כולל מחדרי עפרונות. אם הוא רוצה שאני אזיין את הבת החורגת שלו תמורת שישה מיליון דולר, אני אדאג שהעורך דין שלי ינסח חוזה עוד הלילה, ובבוקר היא כבר תהיה אחרי זיון כל כך עמוק שיהיו לה עוד כמה חורים נוספים ומוח מעורפל מאורגזמה למשך ימים. נוסף על כל זאת, הייתי מוכן אפילו להכניס לחוזה מין אוראלי וחביבוק כפיות של אחרי סקס, כי זה לא יהיה בסדר לא לזרוק לה קצת אקסטרה תמורת כל המזומנים האלה.

”זה בסדר.” נופפתי לו בביטול. ”אני בדרך כלל חותם חוזה לשישה חודשים, בלי סעיף בלעדיות. פעמיים בשבוע. קונדום חובה. ואני רוצה שהיא תעבור בדיקות למחלות מין לפני שאני בכלל נוגע בה.” אמרו לי שאני בן זונה יפה תואר, ולא תמיד ידעתי מתי אצטרך לתקוע את הזין שלי בתוך מישהי כדי להשיג טובה או להרוויח משהו. גם ככה הפסקתי לקבל לקוחות חדשים תמורת כסף. המזומנים פשוט הפסיקו לשמש תמריץ אחרי שכל החשבונות שלי שולמו וכל הצרכים של אמא שלי סופקו. אבל אף אחד לא אמר לי שהזין שלי שווה כל כך הרבה. האבא החורג של הילדה הזאת ידע איך לפנק את הבת שלו. דארן ניענע את ראשו בפראות, פאניקה התפשטה על פניו.

”רגע, מה? הו, אלוהים. לא, לא, לא, לא!” הוא נופף בידי בפראות והשתעל. הזדקפתי בכיסאי, לא ממש מבין איך הבחור הזה לא מת

מהתקף לב. "לא התכוונתי לזה ככה. אני לא רוצה שתשכב איתה. בעצם, אם יש סעיף אחד שאני רוצה להכניס לחוזה, זה שאתה מבטיח לא לנסות להתחיל איתה. אני רוצה אותך בגלל שאפשר לשכור אותך, ואתה עושה מה שמשלמים לך לעשות, לא פחות מזה, ולא יותר מזה. לג'ת'י אין הרבה חברים. היא עברה הרבה, והיא רק צריכה מישהו. חבר. אני רוצה לעזור לה להחזיר לעצמה את הביטחון שלה ולרכוש כמה חברים. להעסיק אותה בבית הקפה שלך, כדי שהיא תהיה חייבת לצאת מהבית בכל יום. זה יהיה רק אפלטוני. את'ור לגעת בג'ת'י. היא לא נותנת לאנשים לגעת בה."

ג'ס. כמובן, לבת החורגת שלו יש שם שהוא לא מסוגל לבטא.
ממזר מסכן.

מה הקטע עם הג'ס הזאת? היא לא טרחה אפילו לענות לאבא החורג שלה, למרות שהיא היתה שם ללא ספק. חבל שהיא נשמעה כמו נסיכה מפונקת, כי התכוונתי להיענות לעבודה הזאת, גם אם אני אצטרך לשמוע על מסעות השופינג שלה עם האמא היקרה שלה עד שהאוזניים שלי ייפלו. תמורת כמה מאות אלפי דולרים, לא הייתי טורח בכלל. אבל כל כך הרבה כסף היה מוטל על הכף, והשקעה כל כך רווחית, ג'ס הרגע קנתה את תשומת לבי. ובמידה מסוימת, גם את חיבתי.

"מה כוללת העבודה הזאת?" שאלתי.

"המטפלת שלה אומרת שהיא צריכה עבודה. כל עבודה שהיא בבקשה תעסיק אותה. תבדר אותה. תחזר אחריה. אבל אל תיגע בה." אצבעותיו הרועדות ריקדו סביב שולי היומן שלו שוב. "תחזיר אותה לחיים."

"היא...?" לא ידעתי איך לנסח את זה בלי להישמע כמו אידיוט חסר טקט. איטית? נכה בצורה כלשהי? לא שזה היה משנה, אבל הייתי צריך לדעת עם מה אני מתמודד כאן. דארן נע בכיסו.

"היא בחורה חכמה מאוד. היא רק צריכה דחיפה קטנה בחזרה לחברה."
"למה?"

"למה?" הוא חזר אחרי, ועיניו מיצמצו קשות, כאילו השאלה מעולם לא עלתה בדעתו. הלסת שלו נקשה כשהוא צבט את גשר אפו. הוא נראה על סף דמעות. הוא היה מאופק כמו נערה מתבגרת שהסניפה קוקאין בפסטיבל קואצ'לה. אין ספק שהוא היה זקוק להשתלת עמוד שדרה, ותמורת השכר המתאים הייתי מוכן לשמש תורם. אם הוא צריך עזרה עם הילדה שלו, התכוונתי להעניק לו אותה. אני אפילו לא אצטרך להרגיש כמו מניאק, כי זה יהיה רק לקחת אותה לקולנוע או משהו כזה. זה לא שעמדתי להשחיל לתוכה את הזין שלי וללחוש הצהרות אהבה באוזנה.

"אני אגיד לך למה, אבל אתה חייב לחתום על הסכם ת'ודיות."
לאנשים עשירים יש הסיפורים הכי מטורפים. היא בטח בקטע של חייתיות או משהו כזה. כסף משעמם אותך, וכשאתה משועמם אתה הופך לחרא.

"חתמתי על כל כך הרבה הסכמי סודיות בחיי, שבשלב הזה אני לא מדבר עם אף אחד על שום דבר חוץ ממזג האוויר." התרווחתי שוב בכיסאי, כשלפתע חשתי זחוח למדי שאני עושה עסקים עם הברנש הזה.

עיניו נדרו לעברי, בורקות בתקווה. הוא אהב אותה. תמיד הייתי נבוך מהעניין הזה של אהבה. זאת היתה הרגשה כל כך לא נוחה. אנשים עשו הרבה דברים מטופשים בשם האהבה.

"אוקיי, אוקיי. טוב... אז עת'ינו עסקה?" הוא אמר, ושאף אוויר בתאוה. הסתכלתי סביבי, סורק את משרדו בפעם הראשונה. מסורתי. עץ אלון כהה ומדפים שהשתרעו על כל הקיר עם מאות ספרים מסורתיים, עבים. שטיח פרסי וכורסאות משי בגוון קאמל. הבר היה הדבר היחיד שנראה בשימוש, הבקבוקים ריקים למחצה, עצובים, ומרוכבים בטביעות אצבעות. כל השאר היה בשביל ההצגה. האיש הזה היה אבוד, ואני הייתי המנוול בר המזל שמצא אותו.

כמו לקחת סוכרייה מתינוק מסכן.

"אני אתן לך שישנה חודשים, ואני רוצה להכיר את הסיפור שלה."
מורגנסן מזג לעצמו עוד כוס ויסקי ובהה לתוכה כמו שאדם מביט

אל תוך תהום. הוא בלע את כל הכוס כפי שאדם עושה כשהוא קופץ אל מותו, ואז נתן לכוס להתנדנד בין קצות אצבעותיו לפני שהיא נפלה אל הרצפה המכוסה בשטיח.

“אתה רוצה לשמוע את הת'פור שלה?”

משכתי בכתפי. מעולם לא חזרתי על עצמי ולא התכוונתי לחרוג ממנהגי בשביל המניאק הזה.

כשהמילים הראשונות יצאו מפיו, אצבעותי לפתו את המושב. כשהמשפטים הראשונים קדחו דרך גולגולתי, הגרון שלי התייבש. ואחרי תשעים דקות של הקשבה, היתה בידי רק תשובה אחת. זאת היתה מילה אחת, בעצם. והיא סיכמה את מה שהרגשתי די במדויק. פאק.

ביין

זה היה יום טוב ל"הנג אילבן" |משחק שבו נעמדים על קצה הגלשן כשקצות הבהונות מבצבצים החוצה, ואז מורידים את התחתונים, בק צחק בפראות, שעררו הארוך, החום והרטוב מתנופף ברוח כשהוא שכב על הבטן על הגלשן שלו ורכב על גל עצום. זה נקרא זין במים, ואני שנאתי שאנשים עשו את זה. זה היה כמו בזבז של סופרמודל מסחררת על אוננות בשכרות. האמת היתה שכל יום כשהחוף היה כמעט ריק היה יום טוב לגלוש עירומים. בגלל זה כל יצור ים בדרום קליפורניה הכיר בעל פה את הצורה של הזין שלי. צחקתי והסתכלתי בזמן שהוא השיל את מכנסיו, וכרך אותם סביב פרק ידו כמו צמיד. חברי מהתיכון היה במרחק כמה צעדים, פורץ לאזור שוברי הגלים, והחברה שלי מהתיכון, אדי, היתה בדיוק לידי, יושבת על הגלשן שלה, ובוהה בחוף בהפוגה.

עקבתי אחרי מבטה והבחנתי בבעלה, טרנט, וכבת שלהם, לונה, בונים טירה מורכבת על החול בעזרת הכלים שלהם. אדי היתה האקסית האהובה, וכתוצאה מכך, היחידה שלי. היא גם היתה אחת החברים הכי טובים שלי. זה נשמע מורכב, אבל זה ממש לא. אהבתי אנשים בגלל מי שהם היו, בלי קשר לסיכוי שלי לזיין אותם. אדי – או גידג'ט, כפי שקראתי לה מאז התיכון – היתה לא לזיון

בשבילי, אבל היא עדיין היתה אדי. המצח שלה היה מקומט בדאגה. השתופפתי, עליתי על גלשן ה"פיירווייר אבו", וצרדתי באצבעי את אוזנה.

"את עושה את זה שוב."

"מה?"

"חושבת יותר מדי."

גידג'ט קימטה את אפה. "אני פשוט קצת מסוחררת." היא הסיטה את שערה הבלונדיני לאחור, ומיצמצה בעיניה לעבר חוף הזהב. "את נראית חיוורת." זה נאמר בלשון המעטה, אבל לא דבר ג'נטלמני כל כך להגיד. "לכי הביתה. הגלים לא יברחו לשום מקום."

היא סובבה את ראשה לאחור. "היי, בק! הבת שלי על החוף. תלבש את המכנסיים בחזרה, סוטה אחד." אהבתי איך שהיא התייחסה לבת החורגת שלה בתור הבת שלה. הן הכירו זו את זו רק שנים מעטות, אבל המשפחה הזאת היתה הדבר הכי אמיתי שהכרתי. "מה איתך? אתה בסדר?" אדי הניעה את קצות אצבעותיה על פני המים.

"מעולם לא היה לי טוב יותר."

"עדיין משתמש בקונדום?" שאלה בהרימה גבה. היא הפנתה אלי את השאלה הזאת הרבה פעמים מאז שהחלטתי שאני פתוח לעסקים לפני חמש שנים. התאפקתי לא לגלגל עיניים לעברה ודחפתי את הגלשן שלה ברגלי. "את שוברת את הגלים, גידג'ט, תגלשי או שתעופי מפה."

הסתכלתי על אדי חותרת בחזרה אל החוף לפני שהסתובבתי להתמודד עם בק והייל, רק כדי לגלות ששניהם רכבו על הגלשנים שלהם במרחק חצי מטר ממני.

"ההצגה נגמרה." ירקתי אל המים. בק נעמד בקפיצה על הגלשן שלו – למניאק היו שרירי ליבה של מורה ליוגה – ועשה את תנועת המפשעה המעצבנת שמניאקים עושים כשהם רוצים להטריד מינית

את כל מי שנמצא ברדיוס שלהם. הוא נראה קצת כמו מאט דיימון עם שיער חום ארוך. הוא התחיל לשיר את "The Show Must Go On" של קווין, כשהוא לופת את אגרופו בדרמטיות.

לקחתי את בק תחת חסותי בתקווה להפוך אותו לגולש המקצוען שכולם יואילו בטובם להגיע כדי לראות אותו בתחרויות. הוא היה טוב כמו קלי סלייטר אבל עצלן כמו הומר סימפסון, אז אימנתי אותו לתחרות הבאה שלו בסוף ספטמבר. הייתי פחות או יותר האדם היחיד שהוא פחד ממנו, אז הנחתי שאם יש מישהו שיכול לגרור אותו מהמיטה בחמש בבוקר, זה אני.

הייל ניענע בראשו. "לך תסתפר. המפשעה שלך נראית כמו פיל ספקטר." הוא הצביע על הזין של בק. האחרון צחק, כשהאיבר שלו מתנפף כמו שיער בפרסומת לשמפו. הייל הסתובב אלי, ועכשיו שלושתנו ישבנו כמו איריוטים, והרגנו את הגלים. נפלא.

"החודש זה הסיבוב שלי, לא?" הסיבוב היה מה שקראנו לביקורים שערכנו בחנויות שעל הטיילת, שבהם גבינו דמי פרוטקשן. "כן."

"עוד משהו שאני יכול לעשות?" הוא הדביק את שרירי הבטן שלו אל המקל שלו. להייל היה שיער אדמוני, עיניים ירוקות, ונשמה של הולדן קולפילד עם הרס עצמי שהוזרק לתוך העיר הסינתטית, טודוס סנטוס. עוד דבר שהיה לו ולי לא היה: הורי הליקופטר. הוא היה קרוב לסיום התואר השני שלו בפילוסופיה ועמד ללכת בעקבות הוריו ולהפוך לפרופסור. הם רצו שהוא יהפוך את הנשמות מפלסטיק של דרום קליפורניה ליצורים חושבים. אבל הייל לא רצה להיות פרופסור, או אפילו מורה. הוא רצה להיות פרא, כמוני.

"תהיה ילד טוב ותסיים את השיעורים," צחקתי. הוא התניז עלי כמו ילד בן חמש. "אני רוצה יותר אחריות. אני רוצה להיות חלק מפארק הגלישה סרף-סיטי."

הייל ואני חלקנו בינינו את דמי החסות חמישים-חמישים, וזה התאים לי, כי הוא עשה את כל עבודת הרגליים. אבל הוא תמיד שאף

לעשות עוד. סרף-סיטי היה הרעיון שלי, התינוק שלי, החלום שלי. לא התכוונתי לחלוק אותו עם אף אחד.

"אני רציני," הוא רטן.

"גם אני." הרמתי את מבטי והסתכלתי על בק העירום חותר לדרכו, כשהוא לוקח את המפשעה השעירה שלו איתו. "אני לא צריך עוד עזרה."

"יש לי כסף. אני יכול להשקיע בסרף-סיטי."

"אתה יכול להשקיע בלהסתלק לי מהפרצוף ולתת לי לגלוש

בשקט."

"למה לא? אתה בטח צריך את הכסף. מצאת כבר מישהו?"

לא התכוונתי לספר לו על דארן וג'ס, כי לא הייתי בטוח איך זה הולך להתפתח, ובכל מקרה, לא התכוונתי לתת להייל את ההזדמנות להרוס את זה רק בשביל הכיף. הוא קורץ מאותו חומר כמו ההוטהולס הנודעים לשמצה. לפעמים הוא אהב לנפץ הכול רק מהסיבה הפשוטה שאהב לשמוע את הצליל המתפצח באוזניו.

"זה לא עניינך."

"ממש קשה לקרוא אותך, פרוצנקו."

"או, חייכתי," שאולי אתה פשוט אנאלפכית בקריאת אנשים באופן כללי, הייל. "נחיריו היו מורחבים באופן קומי. הוא הסתלק על הגלשן שלו, הגרסה האישית שלו לטריקת הדלת בפרצוף שלי. צחקתי. בק נעמד לצדי כמה דקות לאחר מכן, חזהו עולה ויורד מרוב אדרנלין.

"מה יש לכולם? גידג'ט מתנהגת כמו נערה צעירה, והייל מתנהג

כמו כוסית. זה כאילו שאתה האב המתעלל של כולם."

גיחכתי ובהיתי בדמותו המתרחקת של הייל, אך מחשבותי היו שקועות בסרף-סיטי.

"אז באותה השעה מחר?" בק העמיד פנים שהוא חובט בזרועי,

אבל לא ממש היה לו האומץ לעשות זאת.

"כן. בוא נעשה את זה מוקדם. יש לי תוכנית אחר הצהריים."

לתוכנית שלי היה שם, תיאור, ומטרת יעד.

התוכנית שלי היתה נערה בת תשע-עשרה.
מה שלא ידעתי היה שהתוכנית שלי עמדה להתפוצץ לי בפרצוף
באופן מרהיב, ולהשמיע את אותו קול מתפצח שגרם לביצים של
הייל לעקצן.

הדבר הראשון שעשיתי היה ללמוד את שגרת יומה של ג'ס קארטר.
השתמשתי במונח "שגרה" בחופשיות, כי הנערה המוזרה לא היתה
הוטה לעזוב את הבית שלה, או את החדר שלה, או את המיטה
שלה... השם שלה אמנם עשה לי דו"ה וו, אבל לא חשבתי על זה
יותר מדי. בטח נתקלתי בה מתישהו. אולי אפילו הייתי בתוכה
באיזשהו שלב.

וזאת תהיה מבוכה מסוג אחר לגמרי.

דארן אמר לי שאבא של ג'ס מת כשהיא היתה בת שתים-עשרה
ושה דפק אותה עוד לפני שהנערים ההם סיימו את העבודה. הוא גם
אמר שהאפשרות לפגוש אותה באופן שייראה ספונטני תהיה משימה
המשתווה ללמד חזיר איך לרקוד ואלס.

"אתה צריך לפלס דרך אל העולם שלה אט אט, כי היא לא
יוצאת מהבית לעיתים קרובות," הוא אמר בטלפון. "היא הולכת
לטיפול בכל יום חמישי בדאונטאון טודוס סנטוס, ורצה במסלול
הריצה סביב אלדוראדו כל יום בצהריים וכל לילה בסביבות שלוש
בבוקר.

פעמיים ביום לעזאזל? טוב, זה לא ענייני.

"שעות מעניינות." אמרתי, ועיני נעוצות בדף.

"פחות תנועה של בני אדם." כמוכן.

כתבתי הכול על פיסת נייר, בניסיון להבין איפה לעזאזל אני יכול
להשתלב שם.

"מה עוד?" פוצצתי את המסטיק שלי באוזנו.

"היא מבקרת את השכנה שלנו, גברת בלפורט, לעיתים קרובות. היא בת שמונים ומשהו. והיא סובלת מאלצהיימר. ג'ס קארטר בהחלט ניהלה אורח חיים מעניין. ואני הייתי המנוול בר המזל שעמד לפתות אותה בחזרה אל העולם החיצון. "זה הכול?" שאלתי.

"זה הכול," הוא נאנח.

"אף אחד אחר? חבר? חברה הכי טובה? מסעות שופינג עם אמא בכלמיין?" זה השאיר מעט מאוד מקום לפעולה. לא יכולתי בדיוק להגיע לבית של השכנה שלה בלי הודעה מוקדמת ולהעמיד פנים שאני נתקל בה. בעצם, זה אפשרי אם אהיה במצב רוח להיכנס לכלא. "שום דבר." דארן בלע את רוקו. "אין לה אף אחד. הצצתי בנייר שאחזתי בידי. במעט מן המעט שיכולתי לעבוד איתו. נראה שהבחורה אינה רוצה להתקיים מחוץ לממלכת הבית שלה. היה עוד דבר אחד שהייתי צריך מדארן. הוא כבר חתם על החוזה, והכול היה מוכן לפעולה. היו שני סעיפים שהוא התעקש עליהם, שהיו מודגשים באותיות בולטות. הסעיף הראשון היה – שג'ס קארטר לא תדע לעולם, אבל לעולם על העסקה הזאת. והסעיף השני – שאני לעולם, אבל לעולם לא אקיים יחסי מין איתה. "אם תפר את אחד הסעיפים או את שניהם, העסקה מבוטלת."

האמת היא שלא התייחסתי לחוזה, כי דארן נראה לי כמו אדם כזה חסר אונים. לא ממש חשבתי שהוא מסוגל לפגוע בזכוב. "שלח לי במייל תמונה עדכנית שלה. אני צריך לדעת איך היא נראית, אתה יודע, כדי שאני לא אתחיל עם אדם מזדמן אחר."

"אתה לא תתחיל איתה," הוא אמר, "אתה תעזור לה."

הכול רק סמנטיקה, הפילגש האהובה על החברה המערבית. זה לא משנה איך אעשה זאת – כל מה שמשנה הוא שג'ס קארטר תצא מהבית המזוין שלה. לא טרחתי לערוך חיפוש אחריה באינטרנט. אם קראתי את הבחורה הזאת נכון, ואני חושב שקראתי נכון, אין סיכוי שיש לה פייסבוק, סנאפצ'ט, או אינסטגרם. היא רצתה להיעלם מעל פני האדמה, אז היא נעלמה.

ואני עמדתי לגרור אותה בחזרה לתוך החברה.
 היא יכולה לבוא לבד, או עם השדים שלה.
 לא ממש אכפת לי.

התמונה שדארן שלח לי היתה יותר מגורענת מחוץ טובאגו ולא יכולתי לקבל מושג ברור כל כך לגבי ג'ס. זה נראה כאילו הוא צילם אותה כשהיא לא הסתכלה, דבר שגרם למד החלחלה שלי לדנדן כמה פעמים. היא ישבה על ספסל, בידה עותק של *בת הקפיטן* מאת אלכסנדר פושקין. הפנים שלה היו קבורות עמוק בתוך הספר. כל מה שיכולתי לראות היה רק את שער העורב שלה, עור השלג שלה, והריסים הארוכים שלה. היתה לי הרגשה משונה שכבר ראיתי אותה פעם, אבל הדפתי אותה אל ירכתי מוחי. גם אם ראיתי אותה, עכשיו היא היתה עניין עסקי.

רק עסקי.

מסוג העסקים שלא רציתי להפסיד בהם.
 בייחוד אחרי שהשתמשתי בחמש מאות אלף דולר מתוך שלושת מיליון הדולר שדארן העביר לחשבון שלי, לצורך ריהוט שייבאתי מאיטליה למלון הבוטיק החדש שלי. *אופס*.

החלטתי שדרך הפעולה הטובה ביותר תהיה לאגף את ג'ס כשהיא תגיע לביקור אצל הפסיכולוגית שלה. המתנתי מחוץ לבניין המבהיק שבו שכנה המרפאה. ישבתי בבית קפה בליברטי פארק והשקפתי החוצה מבעד לקיר הזכוכית. היא החנתה את הריינג' רובר שלה מול הבניין ויצאה מהמכונית. כתפיה השמוטות נראו כמו כנפיים קטומות: עיניה המעוננות היו המקום שאליו הנשמה שלך תרצה ללכת למות. המחשבה הראשונה שלי כשראיתי אותה היתה שהיא לא קרובה אפילו להיות מכוערת כמו קוואזימודו. היא היתה יפהפייה, וזה היה בלשון המעטה של כל המאה המחורבנת הזאת.

המחשבה השנייה היתה שכבר ראיתי אותה פעם. לא הייתי צריך שהיא תאסוף את קווצות שיערה הכהה כדי לראות את הקעקוע של פושקין. בחורה כזאת אתה לא שוכח. זה היה לפני שנים, על חוף הים, אבל זכרתי עד כמה הצורך שלי לכבוש אותה בער בבשרי. ואיזה עצבני הייתי כשראיתי את החבר המתבגר שלה, עם התחת הלבן, מזדרז למזמז אותה ברגע שהיא צנחה על החול לצדו בביקיני האדום הקטנטן שלה. למרבה המזל, עצרתי את עצמי מלגנוב אותה מתחת לאף שלו. עכשיו, שהיא היתה העירבון שלי, לא היה סיכוי שאגע בה גם במקל באורך שלושה מטרים.

ג'ס לבשה זוג מכנסי ג'ינס חסרי צורה בניסיון להסתיר את רגליה הארוכות להפליא, וחולצה כתומה – ארוכה, רחבה וצנועה עד כדי דיכאון – וקפוצ'ון שחור פתוח מעליה. היא חבשה כובע בייסבול – ריידרס, בחורה כלבבי – ומשקפי השמש שהיא אחזה באגרופה היו בגודל של כל הפרצוף שלה. היא בפירוש רצתה לחמוק מתחת לרדאר ככל האפשר. למרבה הצער עבורה, תמורת שישה מיליון, לא רק שהתכוונתי להבחין בקיום שלה, אלא לחגוג אותו ולכנות מקדש עבורו. אתם יודעים, רק כביטוי.

היא נעלמה לתוך הבניין. ראשה מורכן מטה, המדיניות נגד יצירת קשר עין במלוא תוקפה. היתה לה שעה אצל הפסיכולוגית. והיה לי די זמן לגשת למכונית שלה, לשחרר את המסתם מהצמיג האחורי שלה, ולראות איך אט אט הוא נופח את האוויר שלו. אחרי שעשיתי זאת, צעדתי שני רחובות משם אל הרכב שלי – טנדר פורד אדום בן מיליון שנה שבקושי השתמשתי בו – והחנתי אותו בדיוק מאחורי הריינג' רובר שלה.

כצפוי, ג'ס הגיחה מתוך הבניין כעבור שעה וצעדה לעבר הריינג' רובר שלה. קטנה בעלת תפיסה מהירה, היא הבחינה בתקר בצמיג לפני שעלתה למכונית. היא השתופפה, נאנחה, ואז ניענעה את ראשה. פתחתי את דלת הנהג שלי וקפצתי לכביש במרחק כמה מטרים טובים ממנה. דארן הזכיר שהיא לא מתלהבת מזה שגברים מתקרבים אליה. נו פרובלמו.

"הכול בסדר?" שאלתי. ראשה זינק למעלה ומצחה התקמט, כאילו העובדה שדיברתי איתה הפרה בערך שבע מאות חוקים חברתיים. היא לא ענתה, ורק הושיטה את ידה הקטנה אל הצמיג וחיפשה את המסתם בקדחתנות. היא ידעה מה היא מחפשת, וזה הפתיע אותי. לא שזה שינה הרבה. כדי להחליף צמיג, ג'ס היתה צריכה מישהו שירים את הצמיג הרזרבי שלה, ולא בשביל להיות חזיר שוביניסטי או משהו, אבל החרא הזה שקל המון. והיא היתה קטנטונת. זאת היתה פיזיקה פשוטה.

ממש מזל שהייתי שם, נכון?

"הצמיג שלך מפונצ'ר." ציינתי את הפרט הברור מאליו, ועשיתי צעד מהסס לעברה. היא כמעט ניתרה מתוך עורה ונסוגה לאחור. המבט בעיניה היה של אימה טהורה. והניחוש הראשון שלי היה שהזקן, הקעקועים והמטר תשעים שלי לא עזרו הרבה לעניינים.

"אל." היא נבחה, וקולה רעד.

"אל מה?"

"אל תיגע בי."

"לא התכוונתי לעשות את זה," אמרתי, ואלוהים, איך שזאת היתה האמת. היא יכלה לשלם לי 5,999,999 דולר ואני עדיין לא הייתי מוכן לרפרף על לחיה. פסעתי אחורה והנפתי את כפות ידי לאות כניעה.

"בואי ננסה שוב. אני יכול לעזור לך להחליף צמיג? יש לי ג'ק בטנדר," סימנתי באגודלי אל מאחורי כתפי. "את יכולה לעמוד במרחק שני מטרים לפחות, ואני מבטיח לא לגעת בך. לעזאזל, אני מבטיח אפילו לא להסתכל עלייך. אני שונא כתום." הטיתי את ראשי לעבר החולצה שלה. עוד אמת צרופה. הצבע הזה הזכיר לי את המניאק ההוא, הייל, ואת השיער הג'ינג'י שלו.

היא הסתכלה בי במשך רגעים ארוכים במבט חודר כאילו הכוונות שלי עמדו לחלחל מתוך עיני במצמוץ הבא. בהיתי בה בחזרה, כשאני מגייס כל גרם של שליטה עצמית כדי לא להסתובב ולהמשיך בדרכי. הבנתי, היו לה הסיבות שלה, אבל היא היתה מוזרה לגמרי. לא התעסקתי עם מה שהיה קשה, שונה, או משונה. דאגתי שדברים יהיו

פשוטים מהתחלה. שלא תבינו אותי לא נכון – היא היתה יפהפייה, אבל היא נראתה כמו טרגדיה מסחררת, שנועדה בדיוק כדי לדפוק אותך.

"הביטוח שלי מכסה את זה." היא מילמלה בקושי. כאילו היא לא רגילה לדבר עם זרים. פוצצתי את מסטיק הקינמון שלי בקול.
 "זה גם הולך לקחת לו שעה. אני יכול להוציא אותך לדרך תוך רבע שעה, ולחסוך לך את כל הניירת והכאב ראש."
 "אני בסדר עם ניירת וכאב ראש. לך."
 "אוקיי, בסדר. תתקשרי לחברת הביטוח שלך." שילבתי את זרועותי על חזי.

היא יכלה לחפש את המספר שלהם באינטרנט, אבל זה בטח היה לוקח לה עשרים דקות. באזור הזה של דאונטאון טודוס סנטוס היתה כמעט אפס קליטה. הוא היה ממוקם בעמק כל כך נמוך, שכמעט היינו שכנים של השאול. היא ניסתה לחפש את המספר, מביטה בריכוז בטלפון הנייד שלה ונושפת אוויר בתסכול בגלל מבטי הבוחן. ואז לפתע היא רקעה בכף רגלה.

"מה יצא לך מזה?" ג'ס זקרה את סנטרה לעומתי וויתרה על שיטוטי האינטרנט שלה. ההפך הגמור מהאבא החורג שלה. שניהם היו לחוצים, אבל הוא היה פסיבי וחלש. והיא היתה יורקת־אש, מוכנה בכל רגע לעקור את עיניך אם רק תעז להתקרב אליה.

"כוס קפה. שחור. בלי כל הסויה הזה." אמרתי. הפשלתי את שרוולי עד למרפקי והפניתי את גבי אליה כדי ללכת להוציא את ארגו הכלים מהטנדר שלי. כשחזרתי מצאתי אותה נטועה בקרקע, הבעת פניה מלאת חשדנות. הנחתי את ארגו הכלים על המדרכה ופתחתי את תא המטען שלה, בתחושה שענינה נעוצות בפני כמו קנה של רובה.

היא לא רצתה לדבר איתי.

אבל יותר מכך היא לא רצתה לבלות את כל הצהריים שלה תחת השמש הקופחת בהמתנה לחברת הגרירה שתגיע לחלץ אותה.
 "תרגישי חופשייה ללכת להשיג לי את הקפה הזה החל מרגע זה."

לא טרחתי אפילו להסתכל עליה, מעמיד פנים שאני ממשש את הצמיג כדי לראות מה הבעיה. כבר הזכרתי שאני לא אוהב קפה? כי החרא הזה היה רעל, ואני הייתי גולש מקצועי למחצה עם הרגלי אכילה נקיים למדי. היא נעה במקומה והסתכלה סביב, כאילו אני הולך לסחוב אותה אל תוך הסמטה.

"שוב, איך אתה שותה את הקפה שלך?" עם שוט של וודקה. ובלי

קפה.

"תפתיעי אותי."

"להפתיע אותך?"

"כן. זה כשאת עושה משהו מהמם וספונטני. כמו, את יודעת,

לחיך פתאום."

"מי אתה שתשפוט אותי?"

"אני החבר הכי טוב החדש שלך. עכשיו לכי."

היא ניענעה את ראשה בארשת רצינית והתחילה ללכת לעבר סטארבאקס ששכן מעבר לפינה. דאוונטאון טודוס סנטוס היה מת ושומם בחמישי אחר הצהריים. עוד ברכה בשביל עבדכם הנאמן. לא הייתי צריך שאנשים יזהו אף אחד מאיתנו. ג'ס היתה לחוצה כמו טמפון גם ככה. עשיתי את מה שהייתי צריך, והדפתי לירכתי מוחי את העובדה שהיא היתה כמו סירנה שקוראת לכל תשוקותי.

היא גם קורבן אונס.

היא גם עסקה משתלמת.

הו, והיא גם נערה מתבגרת, לעזאזל, סוטה בן עשרים וחמש

שכמותך.

ג'ס חזרה עם כוס קפה מהביל והושיטה לי אותו כאילו זאת גופה.

"תשאירי את זה על מכסה המנוע."

ידי המרובכות בגריזו היו עסוקות בשליפת הג'ק והנחתו מתחת למסגרת הגלגל. בזכות זה שהייתי בן יחיד לאם חד-הורית, למדתי איך לעשות הכול חוץ מלבצע ניתוח לב פתוח בעצמי. יכולתי להחליף את כל הצמיגים של ג'ס ולהכין מרק אוקרושקה מושלם בזמן שהיא משייפת את ציפורניה. ברגע זה הייתי צריך שהיא תיווכח שהיא יכולה

לסמוך עלי. היא עדיין נעצה בי את מבטה, בתדהמה, כאילו היא עצמה לא הבינה מדוע היא מניחה לי לעזור לה.
ואז כאילו רצתה לאשש את חשדי, היא שאלה, "שוב, למה אתה עוזר לי?"

"רציתי קפה."

"אתה יכול להרשות לעצמך לקנות קפה."
"איך את יודעת? יש לך עיני לייזר שחודרות ישר לתוך הכיס שלי ואל הארנק שלי?" רטנתי בזמן שהרמתי את הגלגל הרורבי שלה. היא לא יכלה לנסוע במכונית מיסיונרית מסוג מיני קופר כמו שאר הבחורות בעיירה הזאת?

"אני מכירה אותך מאיפשהו?"

אני מקווה שלא, כי זה או בגלל העובדה שהייתי בטלן חוף או הזונה הלא רשמית של העיירה.

נשאתי את מבטי אליה, ומחיתי את מצחי תוך כדי שאני מורח גריז לכל רוחבו. "את מכירה אותי."

"אתה רומן פרוצנקו." היא גירדה את מצחה המודאג, ואז הוא נגלה לפני – המבט של פחד וסלידה צרופים.

הלב שלי הלם מהר יותר, למרות שהוא לא היה צריך. הזכרתי לעצמי שלא אכפת לי... רק שהיה לי אכפת, כי כבר ביזבזתי חלק מהכסף של דארן. "את יודעת מי אני. ומה את חושבת על זה?"

"אני לא חושבת כלום על זה. זה לא משנה אם אתה האפיפיור או ג'סטין טימברלייק. אני לא יוצאת לדייט."

"גם אני לא, אז תפסיקי להתנהג כאילו אני מתחיל איתך," אמרתי בכנות. היא הרפתה את גבה במעט, עם ניד ראש קצר. היתה לי תחושה שזאת היתה הגרסה שלה לחיוך, ולא שנאתי את זה. נערות קליפורניה חייכו כאילו כל העולם הסתכל עליהן. והתנועות של ג'סטין היו פרטיות ושקטות.

"ומה השם שלך?" שאלתי, כי לא ממש הייתי אמור לדעת.

"אין לי שם. סיימת?" היא הצביעה לעבר הגלגל.

"כמעט, אין לי שם."

למעשה, כמעט סיימתי. אבל רציתי לדחות את העזיבה שלה, כי היא שיתפה פעולה כמו טוסטר מקולקל. לא ידעתי מתי תהיה הפעם הבאה שאראה אותה. וגם ידעתי שבאופן ארוך וגורלי משהו רציתי לעזור לה. היה לי ניסיון בדבר הזה. ידעתי דבר אחד או שניים על אונס. לעזאזל, אולי זאת הסיבה שבגללה הייתי כזה זונה. לא הרגשתי נכון להגיד לא כאשר לכל כך הרבה נשים לא היתה הבחירה הזאת. אבל בעצם, לא יכולתי להשאיר את ג'ס לעמוד שם במשך שעות.

"הרכב כולו שלך, פתית שלג." קמתי, ומחיתי את הגריז ממכנסי החאקי שלי. היא הנידה את ראשה, עדיין ניצבת במרחק כשני מטרים ממני, והצביעה על כוס הקפה שנחה על מכסה המנוע, כדי שהיא לא תצטרך להתקרב אלי.

"פתית שלג?"

"השם שלך לא יכול להיות אין לי שם, אז בחרתי בשם פתית שלג."

"זאת איזו הערה פוליטית עלי או משהו?" היא כיווצה את עיניה. ניסיתי לא לגלגל את עיני. "אין כאן שום הנחות פוליטיות. את פשוט נראית כמו פתית שלג."

"למה?"

"כי את צחורה כמו שלג."

כי מצאתי אותך בעפר המלוכלך של החיים, ובלטת על רקע הלכלוך. כמו הזדמנות שאני לא יכול להחמיץ.

היא הסתכלה אלי לראשונה. עיניה היו מלאות הבעה עד אימה. כצבע האוקיינוס. קלטתי עד כמה זה נשמע דביק, אבל לעזאזל, זה לא אומר שזה היה פחות נכון. "אני... אה... תודה, אני מניחה."

"רגע." אמרתי, ושמטתי את ארגז הכלים על הרצפה, בחבטה.

"עכשיו אני חייב לך קפה."

היא בהתה בי כאילו הצמחתי לפתע ראש נוסף, ירוק כזה, עם כובע בצורה של זין. "זה לא הולך ככה." היא קימטה את מצחה, בתימהון.

"מי את שתגידי איך זה הולך?" נשענתי על רכבה ומיצמצתי מול השמש.

"מי אתה שתגידי איך זה הולך?" היא פערה את עיניה, והכעס שלה גבר על אי-הנוחות שלה.

"יש לי בית קפה. אני יודע על קפה משובח יותר ממך, ואני חייב לך כוס קפה. בואי ניפגש לקפה מחר."

היא לקחה את הקפה שלא נגעתי בו ממכסה המנוע, ניגשה אל פח הזבל הקרוב, והשליכה אותו בכוונה. אחר כך היא צעדה אל הג'יפ שלה ופתחה את דלת הנהג. "הנה, עכשיו אתה לא חייב לי כלום."

"את עדיין שילמת עליי." אמרתי, לא בטוח לגמרי מה אני מנסה להגיד, אבל גם לא היתה לי הרבה ברירה. היא היתה אגוז קשה לפיצוח. נהגתי לפלס את דרכי בתחבולות קסם אל תחתונייהן של הנשים, ושכחתי איך לפלס את דרכי אל ליבן. בדרך כלל, זה היה קל עד כדי מבוכה.

הייתי מכופף את זרועי המקועקעת, ומרים את הגלשן שלי.

הייתי אוסף את שערי הבלונדיני, הפראי, לקוקו.

הייתי מכופף את אצבעותי ומתמתח על הדשא, מציג את שרירי הבטן שלי לראווה.

כך נעצתי בהן מזלג. *תום*. הן היו מוכנות, לעזאזל.

איתה המשחק שלי לא התאים.

היא עלתה לג'יפ ועמדה לטרוק את הדלת בפני. הייתי מוכרח לעשות משהו, כל דבר, כי הרגשתי שאני מאבד שליטה במצב יותר ויותר, ושנאתי את זה. ג'ים קארטר לא נענתה לחיזור שלי, וזה הרגיש כמו דלי של מים קפואים היישר לפנים. תחבתי את כף רגלי בין הדלת לגוף המכונית.

"חכי."

הערה לעצמי: לעולם אל תניח אחד מאיבריך בשום מקום בסמוך לג'ים קארטר כשיש דלת בסביבה. היא טרקה את הדלת על כף הרגל שלי. שיט.

משכתי את הרגל שלי באותה השנייה שהיא צווחה בתדהמה. על

מה חשבתי? לא חשבתי. במקום לקפוץ במקום ולהתפלל שהיא לא שברה לי שום עצם, רק הבזקתי לעברה חיוך שחצני.

"לא התכוונתי לטרוק אותה חזק." היא עיוותה את פניה, ואני חושב שהיא התכוונה לזה. הניגוד בין השיער השחור שלה והעור הבהיר שלה היה עוצר נשימה. היא נראתה כמו ציור. לא כמו ציור מוזר ופרובוקטיבי, אלא כמו ציור של פטר פול רובנס. כמו נסיכה של דיסני. כזו שצוירה בידי נער חרמן בן שש-עשרה שהעניק לה זוג שדיים מרהיבים.

"כן? אז תפצי אותי. קפה. מחר. את יכולה לקרוא לזה ראיון עבודה. אני צריך בריסטה חדשה, פתית שלג." מילמלתי את המילים ביריעה שהן נואשות ולא ממש היה אכפת לי.

"אני לא מחפשת עבודה." היא אמרה.

"יש לך עבודה?" שאלתי.

"זה לא בדיוק העסק שלך."

"נקודה טובה. בואי נרקום חברות קודם. אני אפתה אותך לתפקיד אחר כך. אבל בינתיים – נתחיל בקפה."

"לא."

"מה צריך כדי שתגידי כן?"

"שום דבר."

"בולשיט. תמיד יש משהו."

"לא. שום דבר לא יכול לגרום לי לשתות איתך קפה, ביין."

"חשבי חזק יותר. את נראית בחורה מבריקה. אני בטוח שנוכל

לחשוב על רעיון כלשהו."

היא נאנחה ונשאה את מבטה אל השמים כאילו התשובה כתובה שם. "אולי אם תציל את החיים שלי, ואני אהיה חייבת לך באיזו דרך מהותית. אחרת, אני לא יוצאת לדייט."

"את לא מקשיבה. אני רוצה שתעבדי בשבילי. ואני רוצה להיות

ידיד שלך."

"אני בחיים לא אעבוד בשבילך. ולמה אתה רוצה להיות ידיד

שלי?"

כי אבא שלך ישלם לי שישה מיליון דולר תמורת התענוג.
 "כי את נראית בחורה מגניבה. כי את מצחיקה. ושנונה. ולא הכי
 מזעזעת למראה, למרות החולצה הזאת. אבל אני לא יוצא לדייטים.
 ואני גם לא מעוניין לשכב איתך."
 אמרתי לכם שאני שקרן ארוך.

"אתה גיי?" העיניים שלה הווארו. אולי מוטב היה שאעמיד פנים
 שאני גיי. נתתי להרבה בחורים למצוץ לי את הזין כשהייתי צעיר
 יותר, רק כדי לבדוק אם אני אוהב את זה. אבל בעצם, לא היה טעם
 לשקר לה יותר ממה שהיה נחוץ בהחלט. היא נראתה כמעט מלאת
 תקווה כשהיא לועסת קוצת שיער בעצבנות. כאילו מה שעמד בדרכה
 של החברות בינינו היה היעדר החיבה שלי לזין.

"לא. אבל העבודה שלי לא מאפשרת לי חברה. זה סיפור ארוך."
 מחיתי את מצחי שוב, ביריעה שאני מיוזע ומרוח בגריז ומחוספס
 באופן שמפתה כל אישה ביקום הזה שאינה ג'ס קארטר.

"אז אתה רק רוצה שנהיה ידידים?" היא שאלה. היא ישבה במכונית
 שלה, ואני עשיתי כמיטב יכולתי לא להשפיל את מבטי אל כף הרגל
 שלי כדי להיווכח אם היא נפלה לי, והיא היתה נפוחה לגמרי. לא
 רציתי להיות ידיד שלה באותו רגע. רציתי לתקוע את כף הרגל שלי
 לתוך דלי של קרח ולקלל אותה עד שבוע הבא.

"ובריסטה, הוספתי." שתי ציפורים במכה אחת.
 ג'ס הירהרה על הרעיון כמה שניות, כשהיא מתעסקת עם שפתה,
 ואז אמרה: "לא."

אחר כך היא העבירה להילוך דרייב ופרצה בנסיעה במורד הכביש,
 לעבר רחוב מייק, קרוב לוודאי לאלדוראדו. הבטתי בגב הרובר שלה
 באותה הדרך שבה הבטתי בתחת שלה לפני כל השנים האלה, בתמהיל
 של כמיהה, עצבים והתפעלות.

היא באמת הזכירה לי שלג.
 ובדיוק כמוהו, היא תימס על הלשון שלי.

תמיד תיפרדי מאנשים שאת אוהבת כאילו בחיים לא תראי אותם שוב. זאת העצה שאבי נתן לי כשהייתי בת תשע, ואני הירהרתי בה כל הזמן מאז. לא ידעתי למה המילים שלו גרמו לי לחשוב על ביינ. אולי בגלל שזכרתי את המילים האחרונות שאמרתי לאבי בכוונה בבהירות עזה כל כך לפני שהוא מת.

אני בחיים לא רוצה לדאות אותך עוד, לעולם לא. זה עתה גילינו שיש לו רומן, פאם ואני. אז, היא נהגה להרשות לי לקרוא לה אמא. הבגידה שלו חתכה כל רובד של ביטחון ואושר שעטף אותי לאורך חיי. אני האשמתי אותו כמעט בכל שאר הדברים שקרו אחר כך. אפילו אָמְרִי. אחרי הכול, אלמלא הרומן שלו, פאם לא הייתה מנסה להמציא את עצמה מחדש ומוצאת את דארן. אני עדיין הייתי קוראת לה אמא. לא הייתי גרה בטודוס סנטוס, אלא באנהיים. לא היה לי ריינג' רובר, אבל לפחות הייתי מאושרת.

לא הייתי צריכה להתיידד עם גברת בלפורט.

לא הייתי צריכה להסתתר באלדוראדו.

הייתי אני. ענייה ומרוצה ומי שאני.

תפסיקי להתבכיין, ג'ס. בוז עצמי הוא לא כזה גרוע כשמתרגלים

אליו.

"היי, אימן! זה זמן טוב?" זרקתי את התרמיל שלי במבואה של גברת בלפורט.
 "בחדר האוכל." אימן, עוזרת הבית שלה, קדה בראשה, ופינתה לי את הדרך.

צעדתי לעבר חדר האוכל הצבוע בכחול מלכותי, עם קשתות מוזהבות, וילונות אדומים ונברשת ארד גדולה. שולחן אוכל בנוסח פרוכנס שיכול לארח לא פחות משלושים סועדים ניצב במרכז החדר. ראיתי את גברת בלפורט יושבת בקצה השולחן, לגמרי לבדה, עטופה בשמלת סאטן בגוון אזמרגד עם אמרה מוזהבת, שפתון אדום בוהק ותסרוקת מהסרטים. היא בהתה בכיסא הריק שהיה מולה, בצדו האחר של השולחן, מייחלת שישב בו בעלה המנוח, פרד. הלב שלי נרעד בתוך חזי, כל פעימה בוערת כנגד צלעותי.

"גברת ביי?" לחשתי, לא בקול רם כדי לא להבהיל אותה.

היא התעלמה ממני. "פרד, תנסה את הצרפות. הן נפלאות."

פרד לא ענה, כי הוא לא היה שם. האמת? גם צרפות לא היו שם. גברת בלפורט אכלה ארוחת צהריים לפני שעות אחדות, אני בטוחה. קרוב לוודאי שהיה זה מרק או נזיד שהטבחית שלה, אולה, הכינה עבורה.

החברה האחת והיחידה שלך מתחילה לאבד את זה, ציקצק קול קטן בראשי. הייתי רוצה להאמין שהקול הזה היה ג'ס הישנה. שהיא עדיין חיה איפשהו בתוכי, והיתה חברה קבועה. דבר שכמובן היה מעורר רחמים באופן לא ייאמן.

רומן פרוצנקו חילחל שוב אל מחשבותי.

פתית שלג.

זכרתי את אינטנסיביות המבט שלו כשהוא הביט בי. הוא נטף סקס, גם אם המילים שלו היו תמימות לחלוטין. הערכת את ההצעה שלו. אפילו חצי האמנתי לו שהוא לא רוצה להידחק לי לתחתונים. אבל לא התיידרתי עם אנשים, ובטוח שלא עמדתי להתחיל עכשיו. לא איתו, ולא בכלל.

"גברת ביי, אמרתי שוב, כשצעדתי לתוך החדר והנחתי את ידי

על גבה. "בואי נצא החוצה להסתכל על הוורדים. אולי נלך לטיול במבוך." היא לא הסכימה ללכת למבוך זה חודשים.

ג'ולייט בלפורט נרתעה לאחור והרימה את מבטה. הפנים שלה היו חרושות ניסיון וכאב לב. המחלה הכי קטלנית בעולם היתה הזמן, והבעת פניה העייפה היתה הוכחה לכך. לג'ולייט היו שני ילדים. גם ריאן וגם קייסי התגוררו בחוף המזרחי, והיא לא היתה להוטה להצטרף אליהם למזג האוויר הקר. לא שהם הציעו זאת. גברת בי סבלה מרככת העצמות, לכן היא לבשה בדרך כלל שלוש שכבות בגדים כשהיא יצאה החוצה, והתרמוסטט שלה היה מכוון איפשהו בין מדורה לגיהנום. "ג'ס, אני לא יכולה לבלות איתך היום, מתוקה. אני סועדת ארוחת צהריים עם בעלי."

לפחות היא זכרה את השם שלי הפעם. גברת בלפורט לא תמיד היתה צלולה. לכן היו לה אחות צמודה עשרים וארבע שעות ביממה, עוזרת בית וטבחית. לכן היא לא הבינה מדוע אני כל הזמן מסרבת לפגוש את האחיינ המתוק שלה, שהיה בערך בן גילי, לבליינר דייט. הפסקתי לספר לה בפירוט על המצב שלי, כי למחרת היא היתה שואלת שוב הכול מהתחלה.

אני לא יוצאת לדייטים.

אני לא יוצאת עם בנים.

אני זו שאין לגעת בה.

וגברת בי תמיד היתה עונה – תפסיקי לפחד כל כך מהאהבה. היא לא יכולה להרוג אותך!

אלא שהיא כן הרגה אותי.

"זה בסדר אם אחכה עד שתסיימו?" עטיתי חיוך חלוש, כשאני מתחננת בתוכי לחברתה. היא משכה בכתפיה, ולגמה תה מספל החרסינה העדינה שלה. "כרצונך."

חזרתי אל המבואה וצנחתי על הספסל המרופד, הוצאתי ספר מתיק הגב שלי וריפרפתי בעלון "חיבוקים חינם" שבחורה כלשהי הושיטה לי ברחוב בפעם האחרונה שביקרתי אצל מיירה. חייכתי לנוכח האירוניה בזמן שבהיתי במילים, מבלי להצליח לפענח אף אחת מהן.

למה ביין רצה להעסיק אותי? תודעת השירות שלי ידידותית כמו דלקת ריאות.

האם הוא שמע על הסיפור שלי?

שאלה מטומטמת. מובן שהוא שמע. כולם בעיירה שמעו גרסה או שתיים של הסיפור שלי. הייתי הזונה של העיירה. הזונה מבבל. אני ביקשתי את זה, אז הם נתנו לי את זה.

אמרי וולאס היה הקורבן המסכן. ואני הייתי המכשפה שפיסקה את רגליה.

אולי ביין חשב שאני הולכת לתת לו בקלות.

או אולי הוא באמת מרחם עלי.

זה לא ממש משנה. הדבר היחיד שעומד לזכותי הוא שלמרות כל מה שעברתי, אני לא מקרה הסעד שהוא מנסה לעשות אותי. אני זקוקה לרחמים שלו, או לעבודה שלו, או לחיבה שלו. איני זקוקה.

בולשיט, אני מקווה שגברת בי תבלה איתי קצת זמן היום.

קראתי כמה עמודים בניסיון להדוף את ביין ממחשבותי. לפעמים גברת בי צלולה כמו שמי אוגוסט, ואני התוודיתי בפניה לעיתים קרובות יותר מכפי שאני מוכנה להודות. קל יותר לדבר איתה מאשר עם מיירה, הפסיכולוגית שלי, כי מיירה תמיד כותבת הערות ומעלה הצעות. גברת בלפורט לעיתים רחוקות זכרה את השיחות שלנו.

עשרים דקות אחרי שנכנסתי אל ביתה, אימן יצאה מחדר האוכל כשזרועותיה מאחורי גבה, והבעתה קודרת.

"אני מצטערת, ג'ס. לא היום. פרד לא..." גרונה התכווץ. היא נשכה את פנים לחייה, ולא יכלה להביט בעיני. "פרד לא הרגיש טוב."

קמתי ופניתי לעבר הדלת כשגברת בלפורט יצאה גם היא מחדר האוכל, נתמכת בידה במשקוף הדלת. היא נראתה כמו אדם זר, עיניה עטו הבעה שמעולם לא ראיתי בעבר. *צלילות.* "את לא יכולה לפחד מהאהבה, יקירתי. זה כמו לפחד מהמוות. היא בלתי נמנעת."

האהבה היא כמו המוות. היא בלתי נמנעת.

המילים רדפו את מחשבתי זמן רב אחרי שיצאתי מביתה של

גברת בלפורט. טוב שיצאתי לריצה, כי הייתי צריכה לפוגג את הכאוס בראשי אחרי היום המשונה שהיה לי.

כל שעה אחרי חצות, שעת המכשפות היתה אהובה עלי.

הזמן נספג לתוך עורך כמו נשיקה בשלוש לפנות בוקר, לאט ומפתה. תמיד הייתי ערה בלילה – אז התגנבו הסיוטים. הם היו כל כך גרועים שבשלב מסוים, הפסקתי להירדם. תנומות קצרות במהלך היום החזיקו אותי על הרגליים. אבל לישון במשך לילה שלם? מה? לא, תודה. זה כמעט כמו להזמין שידור חוזר של התקרית. בלופ.

נראה שפעל עלי כישוף כלשהו הלילה. הרגשתי אמיצה לאחר שדיברתי עם אדם זר – עם זר ממין זכר – וכל המגבלות והקווים האדומים שקבעתי לעצמי נמוגו. תחבתי את אוזניות האיפוד שלי לאוזני. "Time to Dance" של Panic! הרעים באוזני בזמן שפניתי לעבר מסלול הריצה של אלדוראדו בשלוש לפנות בוקר. היה לי שוקר אצבע ואולר צבאי קטן שאותו תחבתי לגרב שלי. נוסף על כך, השכונה היתה מוקפת גדר, עם סורים ממונעים שעברו בכל שעה. לקחתי את כלב הלבדרור שלי, שאדו, כיוון שהוא פשוט התחנן אלי כשעמדתי בדלת. קרוב לוודאי שהוא היה היצור היחיד בחיים שעדיין היה אכפת לי לרצות אותו.

זו שאין לגעת בה, חשבתי בזמן שכפות רגלי פגעו במסלול הבטון, הרצועה של שאדו בידי, והוא, הזקן בן הארבע-עשרה, משתרך אחרי. היה לזה צליל נחמד. אפילו אני הייתי חייבת להודות בזה.

רק שזאת לא היתה מחמאה. קיבלתי את הכינוי הזה מפני שלא הרשיתי לאף אחד לגעת בי. אף פעם. בכלל. טאק, טאק, טאק. רצתי כאילו החיים שלי תלויים בכך. שלוש שנים קודם לכן הם באמת היו תלויים בכך. ואני נכשלת. והם תפסו אותי.

מאז אני רצה, פעמיים ביום. כשמונה קילומטרים עד קצה השכונה המוקפת שער שבה התגוררתי.

אני רצה כדי להתיש את עצמי, פיזית, ומנטלית, כדי שאוכל לישון. אני רצה כדי שלא אצטרך לעמוד במקום, ולחשוב, ולשחזר ולהתפורר.

אני רצה ונמלטת מהבעיות שלי, ומהמציאות שלי, ומהריקנות שמכרסמת בקצות הקרביים שלי, כמו חומצה. בוערת, מאכלת, מחריבה.

השגרה שלי הכניסה אותי איכשהו למעמד של גנבת חמצן. אפילו אני חייבת להודות שהחיים שלי חסרי מטרה. אני ישנה בימים, וחיה באישון הלילה. התעמלתי באובססיביות במרתף והתרחקתי מפאם ודארן ככל שכן אנוש יכול להתרחק. הם התחננו בפני שאצא אל העולם, אבל מעולם לא עשיתי את זה. אחר כך הם לקחו לי את מכשיר ההליכה, ואני התחלתי לרוץ בחוץ. הם איימו להפסיק לתת לי את דמי הכיס שלי אם לא אמצא עבודה, אז פשוט הפסקתי לבזבז כסף. במקום זה אני קוראת ספרים, בעיקר כדי להשאיר את עצמי בחיים. לפעמים אני הולכת לבקר את גברת בי. מעולם לא יצאתי מאלדוראדו, לכד מהביקורים השבועיים אצל הפסיכולוגית שלי, מיירה.

אני מטופלת אצל מיירה מאז שאני בת שתיים-עשרה, ואני בכנות יכולה לומר שהיא לא עזרה לי להרגיש טוב יותר או להגיע למסקנה מהותית כלשהי אפילו פעם אחת. הסיבה היחידה שאני ממשיכה ללכת אליה היא שפאם איימה לזרוק אותי מהבית אם אפסיק, ואני באמת מאמינה לה.

אנשים, בתור מושג, התחילו להיות לי מטושטשים ולא מוכרים. מעורפלים, כמו פיתית שלג קבועים, בשחור לבן, על מסך טלוויזיה ישנה. הופתעתי לגמרי כשביין התחיל לדבר איתי, כי כבר שנים אף אחד לא עשה זאת.

כפות רגלי בערו וירכי רעדו מרוב המאמץ שהפעלתי עליהן. תמיד הייתי ספורטאית, אבל רק אחרי מה שקרה לי בכיתה י"ב התמכרתי לריצה, ולא במובן הטוב. פאם – היא לא אוהבת שאני קוראת לה אמא, טענה שהיא נראית צעירה מדי בשביל התואר הזה – אומרת שאני נראית "לוהטת" מאז התקרית, ואני מנסה לא לשנוא אותה בכל פעם שהיא חוזרת על זה.

ג'ס, הסתכלי על הרגליים שלך. זה הצד החיובי שלך כאן. רק היפתחי ונסי להיות פחות מוזרה והכול יהיה בסדר.

משמעות הריצה בשעות האלה היא שרק שאדו ואני על מסלול הריצה. מוטב כך. בכל פעם שאנשים מזהים אותי, או שהם מסתכלים עלי כאילו שאני זבל, או שהם מסיטים את מבטם, כדי שלא אראה את הרחמים בעיניהם. הבדידות היתה בת לווייתי הוותיקה. עד כדי כך שלמרכה האירוניה, היא הפכה לחברתי.

שאדו התחיל להתנשף בקול מאחורי, אז עצרתי, והתכופתי מטה ומתחתי את שרירי מיתר הברך, אצבעותי לוחצות על בהונותי. "קח את הזמן שלך, ידידי הקשיש," טפחתי על ראשו, בהמתנה שיתחיל השיר הבא באיפור שלי.

"ג'ס? ג'ס קארטר?" קרא קול של אישה מאחורי. לבי ניתר פתאום כנגד צלעותי. הפניתי את ראשי, ומשכתי את האוזניות מתוך אוזני. רן, בחורה שלמדה איתי בבית הספר, נופפה לעברי בזמן שרצה מאחורי. היא לבשה תלבושת מועדונים שכללה שמלה קטנה אדומה שבקושי הצליחה לכסות מילימטר, שלא לדבר על שני בלוני הסיליקון שהיא העניקה לעצמה ליום הולדתה השבע-עשרה. היא נעלה נעלי בית ונראתה שיכורה, דבר שגרם לי לתהות מי הוא האידיוט שנתן לבחורה בת העשרים הזאת לחגוג בבר שלו עד אמצע הלילה. נשפתי את שארית החמצן שבריאיתי. רן גרה באלדוראדו. היא בוודאי היתה בדרכה הביתה, ראתה אותי, והחליטה להגיד היי. למה היא החליטה לעשות זאת – זה היה מעבר להבנתי.

"ידעתי שזאת את." היא התנשמה ונעמדה בגופה השיכור והרפוי מול גופי החרד והמתוח. "אוי-מי-גאש, אמרתי להם שזאת את." להם? מי זה הם? עמדתי לשאול אותה כשרן החליטה לנצל את המילה הלא קיימת "אוי-מי-גאש" פעם נוספת. "אוי-מי-גאש, ואני לא מאמינה שהכלב שלך עדיין חי. הוא צריך להיות כאילו בן עשרים או משהו, לא?"

ג'ס הישנה היתה אומרת לה, לא כולם צעירים כמו הציצים והאף החדשים שלך. ג'ס החדשה נמנעה מעימות כמעט בכל מחיר. רן בחנה אותי במבטה מכף רגל ועד ראש. עיניה היו כמו פרוז'קטור בהיר

שמכוון לעבר בעל חיים השקוע בתרדמת חורף. רציתי להתלפף סביב עצמי ולמות.

היא גיחכה. "את נראית פצצה, ג'ס. את על דיאטת דוקאן או משהו?" ליטפתי את שאדו מאחורי אוזניו והמשכתי בריצה שלי, מקווה שהיא תקלוט את הרמז לשיחה חד-צדדית. למרבה אכזבתי, היא רצה קדימה והדביקה אותי.

"אל תהיי כלבה, שתפי אותנו בסוד שלך."

נאנסתי אונס קבוצתי בידי החבר שלי והחברים שלו. או שזה גורם לך לאבד את התיאבון שלך לחלוטין או שזה גורם לך לאכול את הרגשות שלך.

"אני לא בדיאטה." סיננתי לבסוף.

"טוב, את נראית מצוין! אני מתכוונת, תמיד נראית מצוין, ברור." בשלוש השנים הראשונות בתיכון, הייתי אחת הבנות המקובלות. מלכת הרבורים המיועדת. עיניים כחולות הורסות ורגליים שהתארכו עד אינסוף. הם קראו לי שלגייה: שיער כהה, עור בהיר, ואמא מכשפה-כלבה. זה עזר שנולדתי וגדלתי באנהיים. אמא שלי התחתנה ממש לאחרונה עם טייקון נפט, וכולם בתיכון "אול סיינטס" חשבו שהייתי שכונה. "קלאסית, אבל קצת שכונה," אמרי תיקן בכל פעם שמישהו שאל אותי אם אייפֶעם ראיתי מישהו נדקר או נורה. אחרי התקרית, המעמד שלי צלל למעמקים. למעשה, עד סוף כיתה י"ב כולם פחות או יותר נידו אותי, כולל מושבי האסלה ושולחנות הקפטריה המתקלפים של תיכון "אול סיינטס". רן והחברים שלה היו הראשונים שהעזו לפלוט את המילה "זונה" במסדרונות בית הספר, הראשונים שייבבו על מחלות המין כאשר התבקשו לשבת לידי בשיעור כימיה או אלגברה.

"זה באמת חשוב לי מאוד," אמרתי בציניות, ונמנעתי מלשאול אותה על החיים שלה, לא רציתי לדעת.

"הלואי שהייתי יכולה להשקיע כל כך הרבה בגוף שלי." רן נאנחה בדמטיות, כשהיא בקושי מצליחה לעמוד בקצב שלי. צליל סנרלי האצבע של האפטר פארטי שלה הניטחים על הקרקע גרם לי לרצות

לתלוש את שערותי. "אבל אני פשוט כל כך עסוקה עם הלימודים, החברים, והחבר החדש שלי. את יודעת שאני יוצאת עם ג'סטין פין עכשיו, נכון?"

לא ידעתי. הפסקתי לדבר עם כל העולם פחות או יותר אחרי מה שקרה. הדבר היחיד שזכרתי לגבי ג'סטין פין הוא התחושה של השיניים של אחיו הנרי על ירכי כאשר סוף סוף חזרתי אל חושי, מסוחררת ואחוזת בחילה, אחרי שהם היכו אותי עד אובדן חושים. הצחוק שלו כנגד איבר המין שלי בזמן שהוא טעם אותי, חסרת ישע, נגד רצוני. אני זוכרת את זה כל כך בבירור, עד כי אני עדיין יכולה לחוש אותו על גופי, אפילו עכשיו, אחרי שנתיים ואינספור מקלחות. נשכתי את שפתי בחווקה, והחנקתי צעקה.

הם לא פה.

הם לא יכולים לפגוע בכך.

"מה את עושה פה לעזאזל, רן? השעה שלוש לפנות בוקר." "הו! היא מדברת! מרגש!" היא עטתה חיוך זדוני נוסף. "אז מה את עושה בחיים שלך?"

הרעיון שאני עשויה להימצא בסכנה אמיתית החל לחלחל אט אט לתודעתי. הבית של רן היה בצד האחר של השכונה. המסלול עבר ליד פארק קטן של נדנדות ומגלשה. בני נוער הגיעו לכאן לעיתים קרובות בלילה כדי להשתכר בזמן חופשות הקיץ. זה אומר שהיא לא לבד. וכבר הייתי בעמדת נחיתות.

"את נראית קצת חיוורת. או אולי זה רק בגלל שאת אף פעם לא יוצאת מהבית." היא צחקה-נחרה. הגברתי את הקצב שלי, והצצתי לעברה מזווית עיני בזמן שזרועותיה רפו לצדי גופה המותש. שארו חירחר לצדי. ואני הפצרתי בו בליבי שלא ישנא אותי על מה שאני עושה. אבל נתקפתי בהלה. רציתי לברוח חזרה הביתה, אבל מי יודע לעזאזל מה מחכה לי ליד גן השעשועים?

"אף אחד לא ראה אותך די הרבה זמן. אנשים אמרו שאת במוסד פסיכיאטרי. ואני הייתי כאילו, אר-מיי-גאש, ג'ס? אין סיכוי. אבל באמת, ג'ס, איפה היית?"

רן ניסתה לעמוד בקצב שלי, אבל גופה בגד בה. שאדו ואני קורצנו מהחומר המתאים. היינו אצנים מקצועיים. זה מה שעשינו.

פיסות זיכרון מהתיכון חזרו אלי לפתע, נופלות בערבוביה לתוך התמונה המרוסקת שניסיתי בכל כוחי למחוק מזיכרוני. רן ואני היינו סבבה לפני התקרית – חברות־אויבות ששיחקו במשחק ההיררכיה של בית הספר. אחר כך היא הפכה לאחת מהם. אחת מהאנשים שתחבו לתא שלי קונדומים וריססו את המילה "זונה" על כולו, והחליפו ביניהם מבטים מזועזעים בכל פעם שהמורה ציוות אותם אלי במעבדה או בשיעור התעמלות. הרגליים שלי רצו מהר יותר.

שאדו צווח. המוח שלי סוף סוף הדביק את קצב הלב שלי. לא רצייתי שיקרה לו שום דבר, לכן הרמתי אותו, על שלושים הקילו שלו, ונמלטתי מהמסלול, כשאני מקפצת בין העצים שניצבו לאורך האחוזה של משפחת ספנסר.

"היי! לאן את הולכת?" שמעתי אותה מייבבת מאחורי. ידעתי שאני הולכת להתחרט על זה ברגע שהענפים הצליפו בקרסולי והקדס שלי שקעו לתוך הבוץ. הרגשתי את הצריבה החדה של השריטות החדשות על רגלי, אבל המשכתי לרוץ.

"כלבה, את לא תוכלי להסתתר עוד הרבה זמן!" הקול שלה נעשה חלוש ועמום, אבל היה דבר אחד ששמעתי היטב ובחוזקה. הוא דימם מאוזני אל שאר גופי, ונחת על נשמתי כמו משקולת כבדה שעמדתי לשאת איתי כמעין צלקת בשנים שיבואו.

"רוצי כמה שאת רוצה. אף אחד בלאו הכי לא ירדוף אחרייך, זונה קטנה שכמותך."

עוד דבר שלא שכחתי: רן תמיד היתה פרחחית נקמנית. לכן לא הופתעתי למצוא מכונית חונה ליד גן השעשועים סמוך למסלול שבו שאדו ואני דידינו בחזרה אל השכונה, מלאי בוץ.

לא יכולתי לזהות אותם מרחוק, אבל הם נשענו על מכסה המנוע של המכונית, קרסוליהם משוכלים וזרועותיהם משולכות על החזה. פארק הילדים שליד המסלול היה נטוש, לבד מהמכונית שלהם. קאמרו אס־אס בצבעים שנצבעו בגיהינום המכוניות, שחור עם להבות צהובות, והפנסים דולקים על אורות גבוהים.

עמדתי להסתובב בחזרה ולפנות אל המסלול על רגלי המדרות, אבל אז נשמעה שריקה חדה שחוררה את דממת הלילה.

"תראו, תראו. אם זאת לא הזונה האהובה של טודוס סנטוס," זימר אחד הבחורים. "בוקר טוב, ג'ס." *הו־אלוהים. הו־אלוהים, לא.*

לפחד היה ריח. ריח רקוב, חזק וצורב של זיעה קרה, והוא הקיף את כולי כמו ערפל, חילחל אל פי הקפוץ ומצץ מתוכי את נשמתני. חיברתי את הפנים לקול.

הרמתי את מבטי.

ואז זיהיתי את הבחור השני שהיה לצדו.

הנרי ונולן.

הם לכשו את המדים שלהם, חולצת פולו וגיחוך זחוח. מה הם עשו לעזאזל באלדוראדו? באמצע הלילה? ומה שעוד יותר חשוב – האם גם אמרי היה כאן? ורן. רן נתנה להם להיכנס. היא בטח בילתה איתם והם החזירו אותה הביתה, אבל אז הם הבחינו בי ולא יכלו לעמוד בפיתוי להשתעשע קצת.

הרגשתי בקיא המאיים לפרוץ בתחתית גרוני בזמן שמשכתי ברצועה של שאדו אל הכביש הראשי של השכונה, והתפללתי שמכונית הסיור תחלוף לידי, אבל ידעתי שעם המזל שלי, דווקא עכשיו היא לא תעבור.

"קדימה, מותק." הקול שלי היה חנוק, מתחנן. לפתע, לא הרגשתי את החתכים על קרסולי, את הבוץ הכבד שכיתר את נעלי הקדס שלי. "לעזאזל, אפילו הכלב שלה נכה." נולן ציחקק והעיף פחית בירה ריקה שהתגלגלה על הבטון בהד חלול. "מה שלום הרגליים שלך, ג'ס? עדיין צולעות?"

הן לא צלעו, אבל הם כמעט שכרו את עצם האגן שלי כשהם תקפו אותי בכיתה י"ב. רעדו אליהם ליחך את עמוד השררה שלי, לבי הלם כה מהר שחפנתי את פי בידי מרוב פחד שאקיא אותם.

"בחורה זבל לבנה עם כלב זבל לבן," צחק הנרי, קם ממכסה המנוע שעליו ישב והחל לצעוד לעברי. הפחד מיסמר אותי אל הקרקע כמו פסל וסומק התפשט על שתי לחיי. הרגשתי את כל הגוף שלי מתעורר לחיים בזעם אדום לוחט. מאחוריו, רן העמידה פנים שהיא מסדרת את האיפור שלה במושב האחורי של הקאמרו, מתעלמת מהסצנה לחלוטין כאילו היא לא נגעה לה.

שארדו נהם, וחשף את שיניו הצהובות לעבר הנרי. משכתי אותו קרוב אל ירכי, ושאפתי אוויר. שיט, שיט, שיט.

"לאן את הולכת, ג'ס? למשמרת לילה בבית הבושת? בואי נבלה קצת," קרא נולן ממושב על מכסה המנוע, הדליק את פנס הטלפון שלו וכיוון אותו לעברי.

"כן, ג'ס, את מחפשת צרות? אנחנו יכולים לעשות סיבוב נוסף לזכר הימים הטובים. רק אל תגידי לאמרי. למרות, שכאילו אני בטוח שזה לא יהיה לו אכפת. יש לו חברה נחמדה ומכובדת עכשיו. מהסוג שלא מפשק רגליים לעייתים קרובות כל כך עד שאין לה מושג מי חילל את בתוליה." לא ידעתי מה הרגיש גרוע יותר: לשמוע את השם של אמרי, או לדעת שהוא המשיך בחייו בלי לשאת בתוצאות. או אולי זאת היתה התזכורת שהלילה בסמטה האינדיאנית באמת קרה. אף שהיו לי המון סיבות לזכור, גם מעבר לנזק הגופני. שבועות לאחר מכן, פאם לקחה אותי למרפאה מחוץ לעיר כדי לבצע הפלה. התחננתי אליה שלא, אבל היא התעקשה ש"זה" יהרוס את התדמית הלא קיימת שלנו בטורוס סנטוס.

הסתובבתי והתחלתי לרוץ אל הכביש הראשי. "עצרי," נהם נולן. תבנית כף ידו בערה על כתפי. הוא סובב אותי לעברו בכוח שהיה בו כדי להזכיר לי שהוא מסוגל להרבה יותר מזה. שארדו נהם שוב, ונולן בעט ברגלו הקדמית. הכלב שלי קרס לאדמה, כשהוא מייבב.

כשבהיתי בנולך, ניסיתי לסלוח לעצמי קצת שלא קלטתי עד כמה הוא סדיסט מוקדם יותר. הוא היה בעל מראה נערי נאה, עם תלתלים בלונדיים רכים ועיניים בגון האגוז, שעכשיו קושטו בקמטוטים כמו מניפה אלגנטית.

בריא. נאה. מאיים.

משכתי את זרועי כאילו מגע ידו היה להבת אש. עמדתי להניף את אגרופי היישר אל אפו ולהרים את שאדו שוב כאשר אנרגיה פראית, אלימה התפצחה סביבי כמו חשמל. חבטה של מתכת שפוגעת במתכת וצליל חריקה עז פילחו את האוויר והכול נעצר כאילו מישהו לחץ על מתג. שנינו הסבנו את ראשינו לאחור.

ביין. ענני חול גן המשחקים מרקדים סביב המגפיים הצבאיים שלו.

ביין. לסתו המסותתת קפוצה בזעם שיכולתי להרגיש עד לבהונותי. ביין. שאחו בשערו של הנרי, כשהנער בעל החזות המושלמת שפוף על ברכיו והוא בוהה בנולך באימה שיכולתי לפענח גם באור פנס הרחוב העמום. רן היתה במכונית, חופנת את פניה וצועקת. ואז שמתי לב שהוא התנגש באחורי הקאמרו עם הטנדר שלו, ולא במקרה. המכונית החליקה אל מדרכת הבטון שתחמה את גן המשחקים. הנדנדה החלה להתנודד מעוצמת החבטה.

מעלה, מטה, מעלה, מטה.

לבסוף הרמתי את שאדו מהקרקע, וחיבקתי אותו קרוב אל חזי. "כמה מביך," ביין הבזיק בחיוכו הזאבי, חיוך רע מכל רע. "בחור פיכה מתנגש עם הטנדר שלו לתוך חבורה של נערים מתבגרים אומללים. מעניין מי הולך להיות מואשם פה?"

היה אפשר להרגיש איך האווירה משתנה בדברים הקטנים. גופו של נולך נעשה רופס לפתע. רן הרכינה את ראשה בתבוסה. דמעה מבעתת זלגה על לחיו של הנרי. נולך הרים את שתי ידיו לאות כניעה, וצער צעד לאחור.

"תישאר איפה שאתה." הורה לו ביין.

הוא לא זז.

"אני חושב שיש פה עסקת חליפין. החרא הזה לא מעניין אותי, ולכם אין שום זכות לגעת בג'ס קארטר." אמר ביין, הכניס ג'וינט בין שפתיו והציית אותו בידו האחרת. הוא הרים את סנטרו ונתן לעשן להסתחרר מעלה בסליל ארוך.

ג'ס קארטר. הוא ידע את שמי, ובטח את כל שאר הדברים שהיה צריך לדעת עלי. טיפשה שכמוני. חשבתי שאני יכולה לברוח ממנו בכך שלא מסרתי לו מידע.

הקלה פראית שטפה את גופי כשנולך הסתובב על צירו כדי להסתכל על הגולש הבלונדיני הגדול, כשהוא לגמרי שוכח ממני. אספתי שוב את שאדו בזרועותי, והסתכלתי על הקווצות האחוריות של שערו הזהוב של נולך. תהיתי אם אני מסוגלת לתפוס את שערותיו ולהטיח את ראשו כנגד הבטון שמתחת לרגלינו.

"ביין פרוצנקו." נולך גירד את מצחו החלק.

"בוא הנה." ביין סימן באצבעותיו עמוסות הטבעות, שהחזיקו את הג'וינט. הנרי עדיין היה על הרצפה, נחנק בהתייפחות. הלסת של ביין היתה כה מהורקת שחשבתי ששיניו עומדות להתנפץ בתוך פיו. נולך צעד לעברם, מצטנף לתוך עצמו כשגופו הגיב לדפיקות הלב המואצות שלו.

"מה קורה? אנחנו רק נהנים." הוא נשמע כמו הילד הטוב שאמא שלו בטח חשבה שהוא.

"גם קארטר נהנית?"

"כן!" צעק הנרי, וציחקק מאחורי זרועו של ביין. "אנחנו מכירים

אותה. למדנו יחד בבית ספר. נכ... נכון, ג'ס?"

ניענעתי את ראשי לשלילה. אולי לא היה לי האומץ להרוג אותם, אבל בחיים לא הייתי מגינה עליהם. "למדתי איתם בבית הספר, נכון, אבל הם מצייקים לי."

לא הייתי בטוחה אם ביין מנסה לסחוט אותי או רק לעשות את הדבר ההוגן למעני, אבל זה לא שינה לי. הוא עזר לי, ואני הייתי צריכה אותו שם. נולך נעצר במרחק כמטר מביין והנרי.

"מה קורה, אחי? אין מה לראות פה. אני בטוח שיש לך דברים

יותר טובים לעשות מאשר לרפוק לנו את הערב. " הקול של נולך היה חסר גוון. הוא ניסה לבלוע את הכעס שהתפשט בעורקיו על זה שהפריעו לו.

"פתית שלג, מה אנחנו צריכים לעשות איתם?" ביין אמר "פתית שלג" כאילו היו לנו שמות חיבה זה לזה, ו"אנחנו" כאילו זה מושג מוכר לי ונוח לי איתו. כאילו אנחנו עושים דברים יחד כל הזמן. כאילו שאנחנו חברים.

אני לא יוצא עם בחורות. העבודה שלי לא מאפשרת את זה. סיפור ארוך. בואי נהיה ידידים.

חודש לאחר התקרית, חזרתי לבית הספר כדי להשלים את השנה האחרונה שלי ולסיים את לימודי. ראיתי את הנרי, נולך ואמרי בכל יום. ראיתי אותם בקפטריה, ובכיתה, ובכל אירוע שפאם ודארן גררו אותי אליו בניסיון לעזור לי להשתלב. אמרי, נולך והנרי התנהגו כאילו שאיני קיימת, והם עשו כזאת עבודה טובה, שעד סוף השנה, אפילו אני האמנתי בזה. העניין היה, שתמיד העמדנו פנים שאנחנו לא מכירים זה את זה, ולי נמאס להעמיד פנים שזה לא קרה. זה קרה, וזה כאב. וזה עדיין כואב, שנים לאחר מכן. זה תמיד יכאב לי, לכל ימי חיי.

לקחתי צעד לפנים. "מה אתם עושים בטודוס סנטוס?" נולך הפנה את ראשי לעברי. הנרי עיווה את פניו. הדממה היתה סמיכה מרוב דברים שלא רציתי לשמוע.

"אנחנו בחופשה מאולצת." הקול של הנרי נשמע סדוק. הוא תמיד היה הרבה יותר חלש מנולך, ומאמרי. החוליה החלשה והמתנדנדת, שקרוב לוודאי תישבר ראשונה.

"מה עשיתם?"

"זה לא עניינך." התפרץ נולך.

"מה. אתם. עשיתם?" קולו של ביין היה רגוע. כמו סכין קרה שהחליקה על עורך, כשקצה הלהב שלה דוקר את בשרך. רומן פרוצנקו היה מקושר היטב בטודוס סנטוס. אפילו אני ידעתי את זה. הוא היה מסוג האנשים שבאמת לא רצית להתעסק איתם.

"תקרית בקמפוס." המילים נשמעו כאילו הן רצו להיבלע בחזרה לתוך פיו של נולן. שלושת נערי הזהב של תיכון אול סיינטס הלכו לקולג' יחד. בחוף המזרחי. זאת היתה העסקה עם ההורים שלהם שפאם ודארן חתמו.

אנחנו רוצים שהילדים שלכם יהיו כמה שיותר רחוק מאיתנו. זה ממש עוזר לי הרבה.

"ומה היה בה?"

"בחורה..." אמר הנרי מבעד לשיניו החשוקות. הלב שלי התנפץ לאלפי חלקי פסיפס. הם תקפו מישהי אחרת? "לא עשינו כלום. לכן זה רק שבוע. היא היתה רטובה לגמרי. בכל מקרה, רק התמזמזנו איתה. והחרא הזה היה בחקירה, במשך כמה שניות כאילו, אבל עכשיו אנחנו יכולים לחזור."

עיניו של ביין חיפשו אחר עיני באור המלאכותי העגום. הוא לא היה פחות מסוכן מכפי שהם היו. אם כבר, הם היו כמו צבועים, והוא היה האריה, שקט וקטלני. "מה אנחנו הולכים לעשות איתם, ג'ס?" הוא שאל אותי.

"אני לא רוצה שהם יתקרבו אלי שוב לעולם. לא לדבר איתי, לא לגעת, לא לנשום לכיוון שלי." השיניים שלי נקשו, למרות שלא היה קר. לא הייתי גאה בעובדה שניצלתי את ביין כדי לוודא שהבנים האלה יניחו לי, אבל הפיתוי היה פשוט גדול מדי. הנרי ונולן היו בריונים. אם הם רק הריחו חולשה, הם מיהרו לפגוע. הם ימשיכו להתגרות בי עד יום מותי אם לא יהיה להם תמריץ לחדול מזה.

ביין אמר. "שמעתם אותה. אתם יכולים לראות בזה את צו ההרחקה הרשמי שלה נגדכם."

"אני מצטער, אבל מי אתה לעזאזל שתגיד לנו מה לעשות?" התיז נולן. ביין הרפה מצווארו של הנרי וצעד לעבר נולן. האוויר היה ספוג איום. העולם נראה שגרתי עד כאב כשהוא היה כרוך במסלולו של רומן פרוצנקו. כאילו הוא היה גדול יותר מהמקום שבו הוא נולד. הוא תפס את הגרון של נולן בכף ידו ולחץ בחוזקה, עדיין מדיף סטואיות משועממת. "אם רק תתקרב אליה שוב, אני אישית אוודא שזאת תהיה

הפעם האחרונה שכף הרגל שלך תדרוך בעיירה הזאת. המשפחה שלך תסולק מפה. וחלום הקולג' שלך יתנדרף וימות. אני אשחרר כל טיפת כוח שיש לי בעיירה הזאת כדי להיות בטוח שהחיים שלכם יהיו סיוט מתמשך בסגנון פרדי קרוגר. אזהרה הוגנת: אני מאוד טוב בסייטים. חייתי חיים אחרים מכם, ואני יודע מה אתם, הילדים העשירים, יכולים לשרוד... ומה אתם פשוט לא מסוגלים."

הייתי משלמת סכום הגון כדי לראות את הפנים של נולן באותו רגע, אבל הוא היה בגבו אלי. מה שכן שמעתי בכירור היה את הנרי שנחנק מהרוק של עצמו. "אחי, בוא נסתלק מפה כבר! בוא נעוף!" בו בזמן רן ייבבה, "נולן, אל תהיה אידיוט!"

נולן עמד כמו המגדל הנוטה של פיזה, ניצב באלכסון לא יציב, מבין בפעם הראשונה את השיעור שהוא לימד אותי – שכולנו פגיעים וניתנים לשבירה. ביין הרפה מצווארו של נולן דחף אותו לעבר המכונית.

"אתה מותח את הסבלנות שלי," נהם הענק הבלונדיני. "בנסיבות אחרות לא היית יוצא מהפארק הזה בחיים."

נולן העיף לעברי מבט מעיניים מכווצות. "אוקיי, את מתה מבחינתנו. מאושרת?"

בקושי. אבל רציתי שהם כבר ירפו ממני, כדי שאולי, יום אחד, מתישהו, אני אוכל להרפות מהם.

"אתה חלאה," סיננתי, וחיככתי את פני בפרוותו של שאדו. "ואת זונה. רק תזכרי את זה כשהבריון של העיירה יחליף את התחת שלך בזה של מישהי שלא מזוהמת במחלות מין."

המילים האלה זיכו את נולן באגרופ לפרצוף מביין. זה קרה כל כך מהר, שהוא מעד לאחור ונפל, והישבן שלו פגע בבטון. ביין בעט בפרצופו בקצה המגף שלו, ואני שמעתי משהו נסדק. צחוק נפלט מפי, בעיקר מתוך הלב. הנרי כמעט רץ, כמעט מעד לעבר נולן, הרים אותו בצווארון חולצתו ושעט איתו לעבר הקאמרו. "אחי, אנחנו חייבים לעוף, עכשיו!"

הוא דחף את נולן אל הקאמרו ומיהר אל מושב הנהג. הוא ניסה

להתניע את המכונית פעמים אחדות עד שהמנוע שאג בחזרה לחיים. הוא נסע לאחור בחריקה, תוך כדי שהוא משפשף קלות את הטנדר של ביין, ואז נמלט מהזירה, משאיר מאחוריו פיסות קטנות ממכוניתו ההרוסה. עיני עקבו אחרי המכונית וריקדו בארובותיהן. הייתי כה מסוחררת ממה שקרה, שלא שמתי לב אפילו שביין עמד ממש לפני. אבל הוא עמד.

שם, עם הגוף הארוך והשרירי שלו.
עיניים ירוקות כמו שיח מנטה רענן, כהות ומלאות חיים באופן מפחיד.

באור העמום יכולתי לראות את החורים שבהם היו כנראה ניקובים. השפה התחתונה. האף. הגבה. הוא היה גבוה וחלק ושופע נעורים. מלכותי ביופיו. והדברים היחידים שהכתימו את מראהו האצילי היו הקעקועים והזקן שלו.

מבטי נדד אל פרקי אצבעותיו. כל אחד מהם היה מקועקע בקעקוע אחר שהסתיר בקפידה כל פיסת עור.
עיני נעצרו על הכתם הכהה שביניהן. *הדם של נולן.*
נשאתי את מבטי.

לא ידעתי אם זה היה האוויר שהדיף ריח רשא ואדרנלין או כוחו המפתה של הלילה שהבטיח להבליע את מה שחלף בינינו לתוך סוד, או העובדה שהוא הציל אותי, אבל לא שנאתי את ביין כמו כולם באותו הרגע. הפה שלי נפער מעצמו, והמילים פשוט יצאו החוצה. "תודה רבה."

"מה יידרש כדי שתסכימי לשתות איתי כוס קפה?" הוא התנשף בחוזה, והמשיך מאיפה שהפסקנו. בפעם האחרונה, אמרתי לו שהוא יצטרך להציל את החיים שלי.

אני מניחה שהרגע הוא אכן הציל.
"שתגידי לי למה אתה רוצה לעשות את זה," אמרתי.
"אני צריך לתקן אותך," הוא אמר, ועיניו הירוקות נעוצות בעיני הכחולות.

לתקן. אותך.

שארו התפתל בזרועותי, כשהוא מנסה לרחרח את ביין מרחוק. הופתעתי שהוא לא ניסה לנשוך אותו כמו שניסה תמיד. הוא ידע עד כמה הייתי מזורה ליד גברים.

"אני לא מתכוונת להישמע גסת רוח או משהו, אבל מי אתה לעזאזל שתתקן אותי, ומי אמר שאני צריכה תיקון?" הטייתי את סנטרי מטה, מודעת לעובדה שלא החלפתי כל כך הרבה מילים עם גבר כבר שנים אחדות. כמעט הדפתי אותו מעלי. איך הוא מעז? אבל כמעט גם הטחתי את גופי כנגד גופו, כדי לקרוס לתוך זרועותיו בחיבוק. עד כמה הוא טוב? אף אחד מעולם לא ניסה לתקן אותי. אפילו דארן ופאם רק רצו להיפטר ממני. כמובן, גם אני לא רציתי. זו שאין לגעת בה מעולם לא נגעה באף אחד.

ביין צעד צעד לפנים, ואני לא צעדתי לאחור.

"שמעתי את הסיפור שלך. שמעתי על מה שאמרי, נולך והנרי עשו לך. ובואי נגיד רק שיש מישהו קרוב אלי שעבר דבר דומה, אז זה מרגיש לי די מוכר." הוא הצביע על המקום שבו הקאמרו כבר לא חנתה. חשבתי על מה שידעתי עליו. על המוניטין הרע שלו. אבל אז גם נזכרתי שהוא היה זה שהפסיק את משחק ההתרסה בתיכון "אול סיינטס". שתמיד הוא היה כלפי אדיב ומסייע.

"אני לא חושב שאת מבינה, פתית שלג. את לא מחליטה דבר בעניין הזה. אני הולך לעזור לך בין שאת רוצה את העזרה שלי ובין שלא. ואני מוכן לחבוט בכל פרצוף בטודוס סנטוס אם זה יגרום לך להרגיש יותר בטוחה, כולל בפרצוף של עצמי. אני לא רוצה לזיין אותך, ג'ס". הוא התנשף בכבודות, ובדמיוני הוא חפן את שתי לחיי בכפות ידיו הגדולות, המיובלות, ואני אפילו לא נרתעתי.

בדמיוני, נשימת הקינמון שלו ריפרפה על פני בחמימות.

בדמיוני לא היה המרחב המת בינינו, והקולות שלנו לא היהדרו אל האין של הלילה הריק, כי לא הייתי שבורה ומפוחדת. "אני רוצה להציל אותך, לעזאזל."

"אבל..." התחלתי לומר.

אך הוא קטע אותי. "הם קראו לך זונה. מה שהם עשו לך הוא בלתי

נסלח. ואת צריכה להינצל, את שומעת אותי? את הולכת להינצל, כי הבחורה האחרת לא יכלה להינצל."

לא פיקפקתי בכך.

לא הטלתי ספק בכך.

פשוט קיבלתי את זה, כמו שמקבלים את השמים מעל ראשנו, בדיעה שהוא כוח חזק יותר מכפי שההתנגדות שלי אייפעים תוכל להיות.

ביין עזר לי. הוא הגן עלי.

ולמרבחה העצב, זה היה יותר ממה שכל אחד אחר עשה למעני כל חיי.

כל מה שהוא רצה זה רק קפה. במקום ציבורי. פעם אחת. יכולתי לשרוד את זה. כן.

חשבתי על גברת בלפורט הקמלה, ואיך הבדידות גרמה לי לברוח מהזיכרונות ומהסיוטים שלי באמצע הלילה, ואז הינהנתי. הוא סימן לי להיכנס לטנדר שלו, ואני נייענעתי את ראשי לשלילה והורדתי את שאדו לקרקע. התכוונו לצעוד ברגל. ביין השליך את הטלפון הנייד שלו לתוך ידי.

"חמש, שלוש, שלוש, שבע. יש לי חיוג מקוצר למשטרה. אני אסע לאט. תשאירי את דלת המושב פתוחה רק ליתר ביטחון. אבל את לא צועדת הביתה לבד כשהרגליים שלך נראות ככה." הוא הצביע אל כפות רגלי, ואני עקבתי אחרי מבטו, וראיתי את הקרסוליים ואת הקדס שלי חבוטים כליל, והאולר הקטן כמעט נופל מהגרם ספוג הדם. הינהנתי, ותחבתי אותו פנימה. אחר כך חייגתי את המספר של המשטרה והחזקתי את אגודלי באוויר מעל המקש הירוק, ואז נכנסתי לטנדר שלו.

ההלם הוא שגרם לי לעשות זאת.

ג'ס החדשה מעולם לא נכנסה לרכב של מישהו.

"רק שאלה אחת, ביין, " אמרתי אחרי שנתתי לו את כתובת המגורים

שלי. "מה עשית פה הלילה? זאת שכונה עם שמירה."

הוא דומם את המנוע שלו, ושקע לאחור בכיסאו, ואז הפנה אלי

את ראשו. "יש לי פגישה עם ידידה באלדוראדו בכל יום חמישי. יש לי מפתח חשמלי." הוא הראה לי את המכשיר השחור הקטן שהתנודד בין אצבעותיו.

בלעתי את רוקי בחוזקה בזמן שיצאתי ממושב הנוסע עם שאדו לפני הבית שלי.

הקרוסול שלי נגרר והשאיר כתם דם על מושב העור הישן שלו.

ואני חשבתי שזה יהיה אירוני.

איך שהוא היה האדם הכי חזק שהכרתי, אבל אני הייתי זאת שסימנה אותו לפני שהוא סימן אותי.

פִּיין

בדקה שרארן סימס לי שג'ס יצאה לריצה במסלול, קמתי מהמיטה ונכנסתי לטנדר שלי, כשאני מאיץ בכל הכוח לכיוון המסלול. אוקיי. אנסח זאת מחדש: יצאתי מהמיטה של סמנתה – זיון מקומי באלדוראדו ועורכת דין שנתנה לי ייעוץ משפטי – ונסעתי לעבר המסלול.

השעה היתה שלוש וחצי בבוקר המזוין הזה. אם פתית שלג רצתה למות, היא בפירוש עבדה קשה כדי להגשים את זה. הגעתי בדיוק בזמן. זה היה תרחיש של יותר מזל משכל, שרצו שם שני חלאות ובחורה אחת עייפה, ובאמצע כל החרא הזה – ג'ס והכלב שלה.

היא היתה כל כך מבולבלת ומבועתת עד שקיבלה את התירוץ שנתתי להגעה הפתאומית שלי ואפילו לא הטילה בי ספק. היא מעדה ונפלה על התחת כשזינקה אל מחוץ לטנדר שלי בשעה שהורדתי אותה בביתה, ואני העמדתי פנים שלא ראיתי את זה כי לא רציתי להביך אותה. זו היתה העמדת פנים שבדרך כלל לא הסכמתי לה, אבל היו כאן נסיבות מיוחדות.

שובל דק של הדם שלה נטף על מושב הנוסע שלי והזכיר לי עד כמה היא שבורה, ועד כמה עלי להיות זהיר בעניין הזה.

זיינתי הרבה נשים בשביל כסף. אבל לא לזיין אותן? לא זאת היתה המומחיות שלי.

מה שיצא מזה הוא, שסוף סוף הצלחתי לסחוט ממנה פגישה לקפה. רק שבין הגלישה והטיפול בעסקים שלי, לא נותר לי זמן רב לקפה, לכן היום היא עמדה להצטרף לפגישת עסקים.

ובפגישת עסקים, התכוונתי לסחיטה. אותו חרא, האמת. פגשתי את ג'ס בקפה דיאם בשעה ארבע אחר הצהריים. העובדה שהיא הגיעה בכלל היתה נס. היא החליקה בין השולחנות העמוסים והבר השוקק, לבושה בתלבושת המבחילה יותר משנות התשעים שלה, עם כובע בייסבול שחור, ג'ינס רחבים ואותו קפוצ'ון שחור ארוך. התלבושת הכי תפלה בעולם שנועדה להסתיר את מי שהיא באמת.

כל חיי נועדו לפגישה הזאת איתך.

משוררת. חוקרת. רומנטית. אוהבת־תרבות, נסיכה חובבת דרקונים. נקודות בונוס: כפי הנראה היתה לה היכולת לגרום לי להיות רגשני מהגיהינום. אז היה גם זה.

דארן מורגנסן מסר לי את התמצית של מה שקרה לה. לכל אורך התיכון ג'ס יצאה עם אמרי וולאס, היורש לבית וולאס, המתחרה העיקרי של וולמארט בחוף המערבי. אמרי היה החמור המפונק האופייני עם יותר מדי כסף ואפס תפיסה של מה הם החיים האמיתיים. זה שיש לו את הבגדים הנכונים, המכונית הנכונה, והחברים הלא נכונים. הוא אהב את הרעיון של לצאת עם הבחורה הכי יפה בבית הספר. בתולה, לא פחות מזה. כליל המזל שלו, שבו החברה היחידה במינה שלו תאבד בשבילו את בתוליה לכאורה, אמרי התקין מצלמה מאחורי עמדת הפלייסטיישן בחדר שלו כדי להקליט את כל הדבר.

רק שהוא ממש לא חילל אותה.

לא היה שום דם.

לא היה שום סימן לכתולים שחוללו.

ג'ס קארטר היתה בתולה בדיוק כמו קונרדוס משומש.
 דארן אמר (או בעצם, פלט מאפו) שלפי השמועות, מצלמת הווידאו
 הראתה שהיא היתה משועממת על סף פיהוק, עם כל חדירה שלו.
 אמרי בחר בשיטה מפוקפקת להראות לה איך הוא מרגיש. כמה
 שבועות לאחר מכן, הוא חטף אותה מהצומת שבו עמדה וחיכתה
 שהאור יתחלף לירוק, והסיע אותה לסמטה נטושה ושם, עם החברים
 הכי טובים שלו, צילק אותה לעד. ג'ס ידעה שהתלמידים בבית הספר
 שלה יעשו חגיגה רבתי אם האמת תתגלה, ולכן המשפחות חתמו
 עסקה: הבחורים יצטרכו לתפוס מרחק מג'ס ולעזוב את העיר כדי
 ללמוד בקולג' מרוחק, והיא לעולם לא תדבר על התקרית. אף פעם.
 הרעיון שמישהו בצד של ג'ס הסכים לעסקה הזאת גרם לי לרצות
 לחנוק את שניהם עד שנשמתם תצא.
 זה היה הסיפור שלה. קלטת סקס. אונס בידי חבורה. הורים
 מטומטמים מהתחת.

עמידה פנים אל פנים מול נולן והנרי, בידיעה שאני לא יכול
 למחוץ את הפרצוף שלהם לתוך סלע עד שדרכי האוויר שלהם ייחסמו
 מהדם, הרגה חלק בי שהוקרתי מאוד. החלק שבו ערכי המוסר שלי היו
 נעולים בבטחה.

הדבר הכי גרוע במצב שלנו היה שג'ס אולי לא רצתה שאנשים
 ייגעו בה, אבל עמוק בתוכה היא היתה שועלת בשרים קטנה. הסירנה
 המסחררת עם עיני התכלת שראיתי שוחה אל החוף לפני כל השנים
 האלה חיה איפשהו בתוכה. לא יכולתי להתעלם מהעובדה הזאת, גם
 עם הקפוצ'ון וכובע הבייסבול שלבשה. היא עשתה את דרכה לעברי,
 צועדת כמו חיילת בשבי – גאה אבל מובסת – עיניה נעוצות בנקודה
 בלתי נראית מאחורי ראשי. ישבתי על כיסא הבר, וגילגלתי לעצמי
 ג'וינט שמן. היא עצרה לפני שהספקנו להריח זה את זה. לפני שהדיו
 על עורפה הזכירה לה שגם אני הייתי חטא.

"אני לא אוהבת קפה," היא אמרה בלקוניות. בלי היי. בלי מה
 שלומך. לעזאזל עם הקודים החברתיים.

"גם אני לא."

היא נאבקה בחיוך מבויש והרכינה את מבטה אל הקדס שלה. כשראיתי את שינייה ננעצות בתוך שפתה התחתונה, הזין שלי החל לפלס את דרכו במעלה מכנסי הגלישה שלי. לא טרחתי אפילו לשנוא את עצמי על כך. היה יותר סיכוי להתחיל עם ערפד מת מאשר אי-פעם לזכות לטפוח על התחת שלה. אבל בכל זאת – לעזאזל.

"את תקבלי סמות"י אם תתנהגי יפה. יש לי כמה דברים לעשות קודם, בואי נצא לדרך." התחלתי לעשות את דרכי החוצה, כשאני קד בראשי לשלום אל גייל ובק מאחורי הדלפק.

פתית שלג הלכה אחרי. "לאן אנחנו הולכים?"

"יש לי עסקה לבצע."

"זה נשמע מפוקפק."

לא יכולתי להתווכח עם זה. "לחלק מאיתנו אין הורים עשירים שיוכלו לקנות לנו סגנון חיים. בואי, יהיה כסף."

או שלא. זה לא שהיו לה הזדמנויות חברתיות רבות לבחור מהן, ואני הייתי צריך לעשות את העבודה שלי. ג'ס התאימה את צעדיה לצעדי, כשהיא רצה קלות ליד. הייתי הרבה יותר גבוה ומהיר ממנה, אבל היה לה כוח סבל לא קטן. היא לא קיבלה את התחת שראוי לאלף שירים ולמלחמת עולם רק משיבה עליו. החלקתי את הג'וינט בין שפתי, בעיקר בגלל שלא ידעתי מה להגיד לה.

"אתה מעשן ממש הרבה מריחואנה," היא משכה קווצת שיער והכניסה אותה לפיה, כשהיא לועסת את קצותיה.

"זה חוקי בקליפורניה," אמרתי סביב מקל ההיפי שלי, והדלקתי

אותו.

"לא אם אתה בציבור. אתה מתחנן שיעצרו אותך?"

"מתחנן לא – מנסה, אולי." בריאן דיאז, השריף המקומי, היה בכיס הקטן שלי. זיינתי את אשתו ג'ריר בכל יום שלישי כטובה ותמורת זה הוא העלים עין לגבי מעשי הקונדס שלי. יכולתי לעשות כל מה שרציתי – חוץ מלערוף את ראשו של ראש העיר באמצע פארק ליברטי – ולהתחמק מכל זה בלי השלכות כמעט. נוסף על כך, ג'ריר היתה די חתיכה, אז זה לא היה בדיוק עינוי.

צעדנו לאורך הטיילת, שני בעלי ברית לא סבירים. הייתי הבחור שכולם הכירו, והיא היתה רוח רפאים נואשת להישכח. קבוצה של נערות בחזיות ביקיני ובג'ינס קצרצרים עברה על פנינו, כשהן תוקעות בי את אגרופיהן לשלום בחיוכים פתייניים ועיניהן סקרו את ג'ס. בתחילה היא לא אמרה דבר, אבל כשסמנתה, עורכת הדין, קרצה לי וצחקה כשכתפינו ריפרפו זו כנגד זו בשעה שהיא מיהרה לפגישה בחליפת השמנת שלה, ג'ס קימטה את מצחה.

"יש אישה אחת בעיירה הזאת שלא שכבת איתה?"

"כן, את."

"בגלל זה אני כאן?"

"כמו שאמרתי, העבודה שלי לא מאפשרת לי שתהיה לי חברה, ואת לא בדיוק משדרת לי אותות של זיון ללילה אחד."

עברנו ליד חנות למזון מהיר, סטודיו לקרקועים, וחנות גלירה סיציליאנית. השמש היתה מסנוורת, השמים היו כחולים כמו מים, והחיוכים סביבנו היו גדולים ואמיתיים. החיים היו קרן שמש ענקית, אבל ג'ס רעדה בפיסת צל אפלה, וסירבה להצטרף לשמחה.
"ולמה זה?"

מזווית עיני יכולתי לראות אותה מתעסקת עם רצועות תיק הגב שלה, רק כדי לעשות משהו עם ידיה. זה היה קשה בשבילה. לצאת החוצה. להיראות. האטתי קצת ונתתי לה זמן להתעשת.

"מה הסיבה למה?" לקחתי שאיפה אחרונה מהג'וינט שלי לפני שהעפתי אותו אל החול. השיחה זרמה עכשיו. כבר לא הייתי זקוק לו.

"למה העבודה שלך לא מאפשרת לך לצאת עם נשים?"

"כי אני מזיין נשים שאני לא צריך לזיין כדי להתחמק מחרא מזוין שאני לא צריך לעשות."

לא היה כל טעם להסתיר ממנה את האמת. היא עמדה לשמוע אותה ממישהו אחר במקום או במאוחר. כשעצרנו מול חנות חדשה שנפתחה רק לפני כמה ימים על ידי מישהו מחוץ לעיר, ידעתי שעשיתי את הדבר הנכון שנהגתי בפתחות. הבעת פניה השתנתה ממרוגזת ל...

מה זה היה בדיוק? מוקסמת. פגועה. אולי ראיתי קצת משיכה אפילו. חבר המושבעים טרם החליט בעניין.

כל חיי נועדו לפגישה הזאת איתך.

דחף פתאומי – לשבור את הקירות האלה ולראות מי היא היתה לפני שזה קרה לה – פרץ בתוכי. הציטוט הזה לא יכול להיות עלינו, נכון? אני לא האיש הזה. אני המנוול שמשתמש בה כדי להשיג את פארק הגלישה שלו.

"אתה נער ליווי?" עיניה הגדולות מלכתחילה התרחבו עוד יותר. הושטתי את ידי לעבר אחת מרצועות תיק הגב שלה ומשכתי אותה כנגד כתפה, נזהר לא לגעת בה ואז חייכתי.

"אני מעדיף את המונח שרכרב מיני."

היא נחרה בבוז. "הו, אלוהים."

"כן. לפעמים קוראים לי גם ככה. העניין הוא שאת בפירוש לא הולכת לקבל בחינם את מה שיש מי שמשלמים הרבה כסף ונותנים שירותים בשבילו. אז את לא צריכה לדאוג. תראי, את צריכה יד, ואני צריך בריסטה ומישהו להסתובב איתו שלא רואה אותי בתור אלוהים. אנחנו הגיוניים ביחד, את יודעת?"

היא ממש חייכה חיוך אמיתי בפעם הראשונה, ולכל הרוחות, ג'ס קארטר היתה צריכה לחייך לפרנסתה! היא יכלה גם להביא שלום עולמי, ואני בכלל לא מגזים פה. אלה גומות החן שלה. הן ניקדו את הפנים החלקות, הבהירות שלה כמו כתמי לכלוך על השלג.

"חכי פה. אני אחזור בעוד עשר דקות. ואז אני אקנה לך סמות'י בגלל שהרשית לי להציל את התחת שלך." נדתי בראשי לעבר החנות מאחורי.

"אני אבוא איתך," היא אמרה, ואני לא הופתעתי. היא לא היתה שלהבת נר רוטטת. היא היתה להבה משכרת, אבל מישהו כיבה את הלהבה שלה. שלושה אנשים. ואני עמדתי להצית אותה מחדש

לעזאזל, גם אם זה הדבר האחרון שאני אעשה. הנחתי את כף ידי על הקיר הדמיוני שניצב בינינו. "אין סיכוי."
 "למה לא?"

"כי טכנית את תהיי שותפה לפשע, ואין סמות' בעולם ששווה תיק פלילי. תאמיני לי בקטע הזה."

במקום לשאול אותי עוד שאלות, היא הינהנה, הסתובבה והתיישבה על המדרגה הראשונה של החנות. הסתכלתי על קודקוד ראשה במשך כמה שניות לפני שהתעשתי ופתחתי את דלת הזכוכית. טרקתי את הדלת מאחורי, מרגיש את החיוך מתפשט על פני נגד רצוני.

לא, היא לא היתה פתית שלג.

היא היתה סערת שלג.

הסוד בלהיות חרא הוא לא להיות חרא.

זה ודאי מצריך הסבר כלשהו. מובן שיש אנשים כמו וישס. הם גסים במופגן. אבל אנשים כמוהו נולדים עם העולם פרוש לרגליהם. זה לא היה פשוט כל כך לאנשים כמוני. הייתי צריך לפלס את דרכי אל לבבותיהם וחסדיהם של אנשים כשהייתי זקוק למשהו. המיומנות לכבוש אנשים הפכה לסוג של אמנות. הייתי צריך להתחרות על החיבה, בין שמעמיתים שלי, מהאוויבים שלי, ובין שמהזיונים החד-פעמיים שלי. לעזאזל, אפילו מאמא שלי.

פריים עצירה. חזרה לאחור: נולדתי בסן פטרסבורג לפני עשרים וחמש שנה, לסוניה, בת למשפחה אריסטוקרטית למחצה שאיכדה את הונה ואת מרבית רכושה עם פירוק האיחוד הסובייטי. תורם הזרע שלי היה חייל במאפיה הרוסית. אם אתם שואלים את עצמכם מה בחורה טובה כמו אמא שלי רצתה מבחור רע, התשובה היא – לא כלום. אמא שלי נאנסה. ככה באתי לעולם, וזה היה החיסרון שאיתו התמודדתי

בדרך לקבל את אהבתה. אמא שלי החליטה להימלט מהמדינה וללמוד בארצות הברית. היא לא נחשבה עוד לעשירה לפי שום אמת מידה, אבל היה לה די בשביל שנינו כדי להצליח להישאר על פני המים ולצלוח את הלימודים שלה. בקושי. היא הפכה לפסיכולוגית לילדים. תמיד תהיתי קצת אם זה היה בגללי, אם היא רצתה לוודא שלא אהיה כמו אבא שלי, לכן היא למדה איך להציל ילדים דפוקים. אולי נסחפתי קצת. הניחוש שלי הוא שהאמת איפשהו באמצע.

באנו לארצות הברית כשהייתי בן שלוש, לכן לא ממש זכרתי הרבה מרוסיה. לאמא שלי בקושי היה כסף לקנות זוג נעליים הגונות, אבל כן היתה לה תוכנית משודרגת לשיחות לחוץ לארץ, והיא דיברה עם המשפחה שלה בכל יום, כשהיא מגלגלת את חוט הטלפון המסולסל על ידה, ומרכלת ברוסית. הפנים שלה הוארו כמו בחג המולד בכל פעם שהיא שמעה פיסת רכילות חדשה על החברות שלה, לובה או סְוֹטָה. במשך זמן רב מאוד תהיתי מה לעזאזל גרם לה לעבור לפה מלכתחילה, מאחר שהיא עדיין היתה כל כך קשורה לסן פטרסבורג. אבל זה בעצם ברור כשמש, לעזאזל.

אני. אני הסיבה. היא רצתה משהו טוב בשבילי.

אולי לא זכרתי את רוסיה בבירור, אבל זכרתי את אמריקה. כל פרט ממנה. זכרתי את המבטים, את נעיצות המבט, ואת האפים המקומטים בכל פעם שאמא שלי פתחה את פיה בחדר חדש בפעם הראשונה. היא גימגמה, האדימה, והתנצלה על המבטא הכבד שלה, שהלך והתמעט עם כל שנה שחלפה מאז שבאנו.

לעולם לא אשכח את הדרך שבה חיוכם של אנשים נגוז בכל פעם שהיא נאבקה כדי להסביר את עצמה לשירות הלקוחות ובראיונות העבודה. על כן נשבעתי להיות מקסים, ומתוק, וחביב. להיות נחמד, ומכובד, ומפתה מכדי לעמוד בפניו. אולי הייתי מאיים בעיני גברים, אבל נשים היו סיפור אחר. אתם מבינים, היו לי קצת תסביכי אמא, והצורך לגרום לנשים ללכת שבי אחרי היה כורח שביצעתי על טייס אוטומטי.

לכוא. לראות. לכבוש (ואז לכבוש שוב, אבל בדרך אחרת לגמרי).

פריים חזרה.

נעלתי את דלת החנות בשקט מאחורי וצעדתי לעבר הדלפק, כשידי כבר מרפרפת על הסחורה שעמדה על המדף. מה הם מכרו פה, בכלל? זה נראה כמו חנות מזכרות. כדורי בדולח ועטים של טודוס סנטוס. מי צריך את הדברים האלה? זה לא ניו יורק, רק עיירת חוף בתחת של קליפורניה. הנחתי את כובע הבייסבול שלי על הדלפק וגיחכתי.

"מקום נחמד."

"תודה." אישה – בסוף שנות העשרים שלה – קמה מהכיסא מאחורי הדלפק. קצת חסונה, עם שיער צבוע באדום ועיניים חומות. "אתה מחפש משהו מסוים היום, אדוני?"

"כן. כסף הפרוטקשן שלי."

"סליחה?"

"פרוטקשן. כסף. דמי חסות." אמרתי, בקול רם ואיטי, כאילו כל העניין היה בגלל השמיעה שלה ולא בגלל המשמעות של מה שיצא מהפה שלי. "עשרים אחוז משכר הדירה שלך, ליתר דיוק. שזה, אני מאמין, אלף מאתיים דולר. אנחנו מקבלים רק מזומן בתקופה זו."

חייכתי לעברה את חיוך הזאב שלי. "אני ביין, דרך אגב."

היא השתנקה, הניחה את ידה על חזה ושיחקה עם השרשרת שעל צווארה. "אני... אני לא מבינה. ממי אני צריכה הגנה?"

"ממני."

"אב... אבל למה?"

"כי את נמצאת באזור שלי, ולכן את משחקת לפי הכללים שלי." אהבתי לתת את הנאום הזה. זה היה מאור בסגנון פני צלקת. "זה החוף שלי. אני הבאתי את הגולשים המקצועיים לכאן. אני הבאתי את התחרויות השנתיות, את ההון ואת התיירים. הסקייטרים מחוץ לחנות שלך? אני הבאתי גם אותם. אני הסיבה שבגללה רצית לפתוח פה חנות מלכתחילה. אז את יכולה לראות כי בעל בית שקט. יש לי שותף עסקי, הייל רורקי, ואנחנו מתחלפים בינינו בכל חודש, רק כדי שדברים יישארו רעננים ושנהיה בטוחים שתתגעגע אלי."

היא הינהנה בכבודות לאחר שעיכלה את כל המידע. המבט על פניה היה כעס שהתחלף באימה. אבל אני הייתי נינוח, מחייך ונחמד. כל כך נחמד. לעת עתה.

היא בלעה את רוקה. "ואם לא אשלם?"

הנחתי את מרפקי על הרלפק שלה. היא לא נרתעה לאחור, כי היא חשה משיכה. נראיתי מאיים, אבל מהסוג שצריך לפחד ממנו במיטה, לא בסמטה. "תאונות פתאומיות עדיין קורות. אין לך מושג איזה מגושם אני עלול להיות."

"איזה תאונות?"

"אם הייתי יודע, אלה לא היו תאונות פתאומיות. את מבינה

אותי?"

"אתה... אתה תפגע בי?"

תפסתי את כד חולצת ה"בילאבונג" המהוהה, מוכת הכביסה הגרועה שלי. "אני בחיים לא אשים אצבע על אישה אם המטרה שלי היא לא לגרום לה לגמור. הדבר היחיד שמדאיג אותי זה העסק שלך, גברתי. או היעדר העסק שלך, אם תאחרי בתשלום שכר הדירה."

"אתה מבקש נתח מכל מי שעל הטיילת?"

"בייבי." הרמתי את סנטרה באצבעי, והישרתי אליה מבט כשאני משליך את המפתח, בנוסף על מה שנאמר. "אל תחשבי לשנייה שאת פטורה מזה בגלל שאת חרשה פה. כולם משלמים את אותו הסכום."

אולי זה היה המרקסיסט שבי, אבל אהבתי את הרעיון של שוויון אמיתי. פשוט אף פעם לא חשבתי שזה אפשרי. זה כמו לאהוב את הרעיון של לגמור במשך שלוש שעות ברציפות – זה נשמע נהדר, וזה גם נשמע בלתי אפשרי. אבל לא שיקרתי. גביתי מס פרוטקשן מכל מניאק על הטיילת, חוץ מאשר מאדי רקסרוט. חיבבתי את אדי, אבל העובדה שלא גביתי ממנה פרוטקשן לא היתה אישית או משהו. היא היתה אחלה, אבל היה לה עסק בדיוק כמו כולם. בחרתי להתעלם מהחנות "ברייקליין" כי לא רציתי להתעסק עם הבעל שלה ושלושת

החברים שלו. היה להם יותר מדי כוח בעיירה הזאת ואני הייתי חכם יותר מהאגו שלי.

האדמונית מיצמצה לעברי, לאחר שחושיה שבו אליה לבסוף. היא התרחקה מהדלפק, ידה הרועדת מושטת לעבר הנייד שלה. הטיתי את ראשי וציקצקתי, נאנח למראה התיאטרליות שלה.

"במקומך לא הייתי עושה את זה. רכשתי לי כמה חברים טובים בתחנת המשטרה המקומית. זה בא עם העובדה שנאסרתי פעמיים בחודש מגיל שמונה-עשרה ועד עשרים ואחת." לפני שהייתי ביין: בעל עסקים, הייתי ביין: חרא חסר רסן. האדמונית קיבלה את האישיות המדוללת שלי. הבחור שלאחר תקופת המבחן שרק השיג את מה ששלו. החוף הזה היה מת לפני שהחלטתי לקחת אותו לירידים שלי. וזו עובדה.

"מי אתה?"

בדרך כלל לא נהגתי לחזור על עצמי, אבל למען הנימוס, ורק בגלל שבאתי לשם משום מקום, החלטתי לרצות אותה.

"קוראים לי רומן 'ביין' פרוצנקו, ואני מנהל את העיירה הזאת. את משלמת, או שאת נסגרת. אלה שתי האפשרויות היחידות שלך. אין שום אלטרנטיבה שלישית סודית אחרת. אין שום דרך מילוט. אל תדאגי. אני אגבה אותך. אני אשלח אנשים אלייך, אפיץ את השמועה, ואדאג שהחנות שלך תהיה בטוחה ותשגשג. התשלום הראשון הוא ביום השני של כל חודש." דפקתי בפרקי אצבעותי על הדלפק שלה, וקרצתי לעברה בזמן שפיה נפער קלות באיטיות במעין עווית מרותקת. "נעים לעשות איתך עסקים," הפטרתי.

כשיצאתי, מצאתי את ג'ס יושבת על המדרגה, בדיוק היכן שהשארתי אותה. היא הרימה את מבטה מהספר, ואני מיד קלטתי שני דברים:

1. לכאורה היא קראה עותק בכריכה אדומה קשה של משהו. משהו קלאסי. לפי הכריכה שלו.
2. היה לה עוד ספר תחוב בתוכו. והעיניים שלי נחו על הפסקה שהייתי בטוח למדי שלא הייתי צריך לראות.

הוא החליק את כפות ידיו הגדולות במורד ירכיה ופישק אותן לרווחה, כשהוא מצמיד את לשונו החמה לשער הערווה שלה. "אני מקווה שאת אוהבת את זה מחוספס, יקירתי, כי את הולכת להידפק חזק כמו המדרכה."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן